اوښکې
ضتالوُنه

شیرین یار یوسفزے

PDFBOOKSFREE.PK

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

PAKISTAN VIRTUAL LIBRARY
www.pdfbooksfree.pk

اوښکي مشالُونه

رنړې اوښکي مشالُونه
دَ مَزل حد پرې روښان کړم

شیرین یار یوسفزے زروبی

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

شورو دَ اللہ پهٔ نوم چې رحمان اَو رحیم دے

دَ کتاب نوم	اوبنکي مشالُونه
مخونه	۲۰۸ دوه سوه اتهٔ
ترتیب	نېټه وار
لیکونکے	شیرین یار یوسفزے
شعری زیار	دوَېم
کمپوزنګ	امجد امین 628 20 90 – 0321
د املا سمون	شیرین یار یوسفزے او مظهر علی
د چاپ کال او ځای	۲۰۰٦ پېښور
د چاپ شمېر	۱۰۰۰ یو زر
بیه (قدر)	۲۰۰ روپۍ

درکُونه

- یونیورستي بُک ایجنسي، خیبر بازار، پېښور،
- اکیډمی بک شاپ، پښتو اکیډمی، پېښور پوهنتون،
- زرین زاده یوسفزی، شارجه عرب امارات 00971-505942423
- بربښنا لیک: shereenyar@hotmail.com

دَ کتاب واک اختیار دَ لیکونکی څخه خوندی دے

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

ترُون

چې زما دَ خیال تصویر دے
چې زما دَ خوب تعبیر دے

پۀ وفا کښې بې مثاله
پۀ ښکلا کښې بې نظیر دے

چې خوددار دے هم دلدار دے
چې بادشاه دے هم فقیر دے

هم مېوه ده هم سایه ده
لکه ډکے دَ انجیر دے

PAKISTAN VIRTUAL LIBRARY
www.pdfbooksfree.pk

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

اوښکې مشالونه - يو تاثر

"اوښکي مشالونه" دَ ښاغلي شيرين يار يوسفزی دَ شعرونو يوه شيرينه مجموعه ده- دَ دردِ او دَ مينې دَ ارمان چې کوم خوارۀ د ځوانۍ پۀ عُمر کښې کېدے شی دَ هغه تولو خوند دَ شيرين يار پۀ شعرونو کښې تر ډېره حده راظاهر شوے دے- شعر هسې هُم دَ خوږ درد دَ اظهار نوم دے او بيا شعر چې پۀ فني معيار هُم پوره وی نو دَ خوږو نغمو صورت ترې ساز شی- فکری بلوغت به شائد چې دَ عُمر پۀ يوۀ خاص حد کښې راځی ولې شعر چې هرکله يو فطری عطيه ده څکه نو شاعرانه بلوغت دَ ځوانۍ پۀ هغه ورځو شپو کښې اکثر ښکاره شی چې نوره دُنيا ورته دَ لېونتوب دور واٸی- شائد چې عشق او محبت دَ جنون پۀ يو خاص حالت کښې دَ پوهې تر بامه رسی- خبر نۀ يم چې ستر حمزه صېب دا خبره دَ چا پۀ باب کړې ده:

تا ته پوهه راغله دَ ځوانۍ سره

ما ته هله راغله چې ځوانۍ لاړه

(حمزه)

دَ ستر حمزه صېب دا خبره دَ سند پۀ توګه وړاندې کېدے شی چې پوهه پۀ ځوانۍ کښې هُم راتللے شی- دا بېله خبره ده چې دغه پوهه دَ کوم مضمون او دَ ژوند دَ کومې تجربې پوهه ده- ژوند پخپله لوی اُستاذ دے او شيرين يار يوسفزی چې دَ ژوند لۀ کومو مکتبونو سبق زده کړے نو دا خبره يقين ته نزدې ده چې پۀ ډېر لږ عُمر کښې

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

ئې د شاعرانه پوهې ډېر وړد فني سفر کړے دے۔

د شيرين يار په "اوښکي مشالونه" کښې چې کومه شاعري ده او د کوم قسم شاعري ده هغه د بناغلي د فکر غمازي کوي- په غزل کښې خو ځرګنده خبره ده چې هغه د خپل خاطر د درد د تاثره شعر وائي- که هر څو د هغه د انتهائي داخليت اظهار دے ولې د غزل د صِنف اصل مُدعا او تقاضا هُم د بنيادم خپل ذات دے-د خپل ذات اِحساس يو افاقي قدر لري ځکه په دې کائنات کښې مينه، ارمان، بې وسي، جې ارزي د هر دور د انسان برخه ده- په کوم دور کښې هُم چې څوک د ځان په علامت کښې د خپلې مينې د جذبې او د خپلو مجبورو ذکر کوي نو دا د ژوند سره ترلې احساسات افاقي رنګ لري- د بنيادم د درد جذبه هر چا ته د يو رنګه احساسه راپېدا کېږي- په دې کښې هُم شک نيشته چې ماحول چاپېرچل او د تاريخ دوران د بنيادم په دې احساساتو اثر کوي او شاعر له خپل ماحول وتے هُم نه شي- ولې بيا هُم د يوې ازلي جذبې په رنګ کښې دغه احساسات هرکله او هر چرته وي- د مشرقي ژبو په شاعري کښې غزل د کمال تر حده شائد په دې هُم رسېدلے دے چې دا د ذات د اظهار له تولو کامیابه وسيله ده-

په جديد دور کښې جديد نظم هُم د اظهار دغه رنګ خپل کړے دے ولې د صنف په لحاظ نظم د ذات نه سېوا د خارج په بيلو بيلو اړخونو او د ژوند په بيلو بيلو تقاضو بنه رڼا غُرځولے شي- دا روايت هُم پاتې شوے دے چې غزل د حُسن و عشق او هجر وصال د ذاتي کېفيتونو د اظهار د پاره وئيلے شي او په نظم کښې د روزګار او د دوران د غمونو ذکر کېږي- په دغه روايت شيرين يار يوسفزے يو کامياب اُستاذ شاعر ښکاري- ځکه چې د "اوښکي مشالونه" د نظم په برخه کښې ئې ډېر د خوند نظمونه په مختلفو موضوعاتو وئيلي دي- دغه نظمونه فلسفيانه رنګ هُم لري، د خپلې خاورې سره د شديدې وابستګۍ احساس هُم. د ارمان انکاري هُم پکښې اوربېدے شي او د فني

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

ارزښت قدر هم لري-

معلومه نۀ ده چې شيرين يار يوسفزی شاعری کله، څنګه او په کومو حالاتو کښې شروع کړې ده خو د کلام د پختګۍ نه ئې دا ښريښې چې د پښتو د شعری ادب ئې ښۀ مطالعه کړې ده او د شعر په بابله پوخ تنقيدی شعور هم لري- لۀ غزلونو ئې داسې ښکاري چې د حمزه شينواری د شعر نه ئې ژور ولې مثبت تاثر اخستے دے او په شعر کښې ئې د عصر د شعر د معيار ښې نښې ښريښې-

د "اوښکي مشالونه" شعرونه په مجموعي توګه دا تاثر ورکوی چې شيرين يار يو ترقي پسنده شاعر هم دے او شايد چې د ترقي پسندو يا نورو نظرياتي شاعرانو سره ئې ناسته پاسته هم ډېره شوی وی- دا هم کېدے شی چې شيرين يار د قامي او نظرياتي سياست سره تعلق هم لري- څکه نو عجيبه علت دا هم دے چې شيرين يار ځيني ځايونه ځان احساس خبره هم کوی نو د ترقي پسندی په اصطلاحاتو او پېرايه ګښې ئې کوی- ولې د کلام د سرسری مطالعې نه ئې داسې نتيجې اخذ کېدے شی چې اتفاق ورسره ضروری نۀ هم دے- شاعر شاعر وی- که د هر رنګ، هر مکتب او هرې نظريې شاعر وی او ما ته دا هُم معلومه نۀ ده چې په دا مجموعه کښې د شيرين يار د زنداني ورځو شپو شاعری شامله ده او کۀ نه؟ خو په مجموعي توګه پکښې د هغۀ د پرېشان خاطر د اواز بازګشت اورېدے شی-

دا مجموعه به يقيناً چې د پښتو په شعری ادب کښې د قدر وړه اِضافه وی او کۀ څوک د شيرين يار يوسفزی د ذاتي ژوند د ناکردو نه خبر شول نو شائد چې د دې کتاب به نوره هم زياته پذيرائي وُشي-

زۀ د ښاغلي شيرين يار يوسفزی مننه کوم چې ما ته ئې په دې ښکلې مجموعه د يو څو خبرو ليکلو بلنه راکړه- کۀ هر څو زۀ د وخت په داسې حالاتو کښې ګېر يم چې په تفصيل سره مې پرې هغه رنګ ليکل وُنۀ کړے شول څومره چې ئې حق وو ولې

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

پهٔ منده منده او پهٔ بيړه بيړه ليکلے شوُو دي څو خبرو د پاره زهٔ د بناغلي محمد اسرار اتل هُم ډېره مننه کوم چې هرکله ئې ما ته د دې ليکلو ياددهانی کړې ده۔ ورسره د شيرين يار يوسفزی د ورور ګوهر ننکيال هُم ممنون يم چې ډېر پهٔ صبر ئې زما د دې نيمګړی ليک انتظار کړے دے۔

پروفېسر ډاکټر راجولي شاه خټک

پښتو اکېډيمی، پېښور پوهنتون

۱۸ اکتوبر ۲۰۰۵ء

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

دَ بندیوان شاعر اوښکې مشالونه

دَ کل انسان دَ احساساتو او جذباتو دَ اظهار دَ ذریعو او طریقو نه پورته دَ شاعر انسان احساسات او جذبات چې کله دَ شعر په ذریعه او طریقه کښې بیان شي نو کهٔ هغه ساندهٔ او نوحه وی نو ویر ژړا کښې ئې زړهٔ راښکونکے اثر وی او کهٔ دَ خندا، ښکلا، رنګ او نُور، زلفو او رُخسار په ژبه خپل احساسات شعر ته وسپاری نو دَ ګردونو، ریګونو نه لاله زار جوړ کړی او تصور به درله ښکلے او رنګین کړی- دغه وجه ده چې شاعِر دَ غم او درد، ګُل او خار، خندا او ښکلا مجموعه ده، لکه چې په خان کښې ټول کائنات لری- په دغه حواله شاعر انسان ته دَ خپل ماحول او چاپېرچل او ټولنې نمائنده ویلے کېږی- ځکه خو محققین چې هرکله دَ تېرو زمانو تحقیق او څېړنه کوی نو هغوی دَ هغه تېرو زمانو دَ دورونو شاعرانو او لیکونو نه دَ وختونو دَ حالاتو دَ وارداتو او واقعاتو په رڼا کښې هر څهٔ اخذ کوی- په دغه حواله مونږ شاعر ته دَ وخت غږ، غوږ او ژبه ویلے شو-

دلته چې نن مونږ دَ پښتو دَ یو تکړه او ویښ شاعر شیرین یار یوسفزی دَ شعرونو مجموعه ''اوښکې مشالونه'' راخلو نو دَ هر څهٔ نه اول به دَ انسانی فطرت هغه احساس په نظر کښې لرو چې انسان فطرتاً ازاد او دَ رڼا محرک پاتې شوے دے نو ځکه کهٔ شیرین یار یوسفزے دا وخت په کوټ لکهپت جېل لاهور دَ مرګ کوټې کښې پروت دَ دې ملک دَ تور قانون سزاوار دے نو دَ هغهٔ په ذهن کښې دَ خپل پښتون فکر رڼا هُم

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

شته او د دغې رڼا فکر نوم "اوښکې مشالونه" دے۔

د لاهور په قېد و بند کښې دلته ما ته په تاريخ کښې د ډېرو پښتنو بنديوان فکرونه راياد ډېرې او هر پښتون ته پنجاب په خپلو چشمو کښې کتلی دی۔ د دغه تولو لۀ پاره ما ته د محترم قلندر مومند دا شعرونه مخې مخې ته کېږی:

چې په خوشحال په رنتهمبور کښې ؤشوې
هغه کانې په ما لاهور کښې ؤشوې
د رڼا ناوې دغه تولې قيصې
ما سره ستا د مينې تور کښې ؤشوې
د اشنا ياد د قفس ورمات کړو
ببلتونه ډزې دې په کور کښې ؤشوې

د لاهور پنجاب د بنديوانو دغه تسلسل چې دا وخت شيرين يار يوسفزی ته رارسی نو دلته د قلم او حرف د تقدس په حواله رحمت شاه افريدی ته هُم عين هغه سزا اوروَلے شوې ده چې د پنجاب يو جج د يو پښتون د مقدمې په وخت هائی کورټ، لاهور ملتان بينچ کښې وئيلی وُو۔

"ملزم چونکہ پٹھان ہے اس لیے منشیات کیس میں ملوث ہونا غیر یقینی نہیں۔"

د هائی کورټ ملتان بينچ دا ريمارکس چې مونږ د قلم او حرف په حواله رحمت شاه اپريدی او ښاغلی شيرين يار يوسفزی سره د تول پښتون په حقله راواخلو نو د هر پښتون په حقله د تول پنجاب تاثر هُم دغه دے لکه چې پنجاب د تول پښتون په مقدمه کښې مدعی هُم او پخپله ګواه هُم دے او زمونږ په حقله دا وائی:

فقیہ شہر بولا بادشاہ سے
بڑا سنگین مجرم ہے یہ آقا

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

اسے مصلوب ہی کرنا پڑے گا
کہ اس کی سوچ ہم سے مختلف ہے۔

پۀ دغه لاهور کښې د پښتو د قلم دغه دوه بنديوان نن هُم پۀ تيارهٔ زندان کښې فکرونه مشالونه لرى او زۀ چې دلته د بنديوان شاعر پۀ قهد و بند کښې د ازاد پښتون فطرت شعرونه "اوښکې مشالونه" گورم نو د يو خو کلامونو نه علاوه ئې د کلام مجموعي تاثر دا دے چې هغه د ذات قيدى نه بلکې دې تول نظام کښې د رياست يو داسې باغى قيدى دے چې پۀ زندان کښې هُم د تول پښتون خبره کوى او لکه څنګه چې د يو طوطي يا د بل الوتونکى مارغۀ نه پۀ پنجره کښې د بندېدو باوجود د الوتو فطرت خوک نۀ شي اخستے، دغه شان د بنديوان شاعر فکر او خيال هُم خوک رااېسارولے نۀ شي، نو څکه خو وائي:

لار کښې د مقتل کۀ ودرېدلے يم
څۀ به تر مرامه رسېدلے يم
ستا پۀ گُل رخسار چې خلېدلے يم
تل لکه د پرخې ژرېدلے يم
ستا چې د کاکل خرى سمسوره ده
دا لکه سپرلے زۀ غورېدلے يم
ستا د ژوند فِضا چې معطره ده
دا لکه نګهت زۀ رقصېدلے يم
شپې ته د سبا د ستورى خل وينم
کله د وحشت نه بورنېدلے يم
داسې کوم جرس تتر وهلے شي
زۀ لکه پاڅون ته غربېدلے يم

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

د شاعر متعلق د بعضو خلقو خیال دے چې دے خو یا د نرګسیت ښکار وی او یا د ذات دومره قیدی وی چې د ذات د خول نه هډو بهر نۀ شی وتلے- شاعر یو غیر مستقل مزاجه او یو خیالی کردار یادیږی چې افلاطون هُم ناخوښه کړے وو- خو د نوی دور شاعر چې هرکله په مزاحمتی دور کښې کوم رول لوبولے دے نو بیا "خطرناک مبلغ" یاد شوے دے- په دغه حواله چې زۀ د بناغلی شیرین یار یوسفزی شاعری ته ګورم نو د "پنجاب زندان" او د "پنجاب قانون" ترې هُم د شاعری زور اخستے نۀ دے بلکې چې څومره ترې چاپېره حصارونه جوړ شوی دی نو دومره عین د انسانی او پښتنی فطرت په رڼا کښې دې پښتون باغی په شعر کښې ویبلی دی چې:

د یارانو ترون غواړو
مدام مرګ د پهلتون غواړو
د مرګ کُومی کښې هُم یاره
سرګرمی د ژوندون غواړو
د جرس په هر یو غږ کښې
نوے نوے پاڅون غواړو

زۀ د نثری مصروفیاتو په وجه د شعر د مطالعې نه غیرحاضر پاتې شوے یم خو د شیرین یار یوسفزی د "افغان کُلونه" په حواله اوس دا "اوښکې مشالونه" زما خوښ شعرونه دی- زۀ په شاعری د فنی اُستاذانو او د شعرونو ورکشاپ کښې د "فنی مېکېنکانو" په شان پُرزه په پرزه کتو قائل نۀ یم بلکې زۀ د شعر دننه خیال، فکر او پیغام ته ګورم- خو زما دعوی ده کۀ چرې د شیرین یار یوسفزی دا "اوښکې مشالونه" چا د شعر د فن د اُستاذانو ورکشاپ ته یوړل نو وزن، بحر اصطلاحات او د شعر چې څومره لوازمات دی هغې کښې به کش کرپ ونۀ مومی بلکې دا به وائی چې شیرین یار یوسفزی په شعر کښې خیال، فکر او پیغام د وزن او بحر په چوکاټ کښې داسې

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

پیوست کړی دی لکه سرکش باغی چې خوک په زنځیرونو کښې رابند کړی-

هُم دغه شان شیرین یار یوسفزے د لاهور قېد و بند کښې بقول فېض احمد فېض د دې شعر په مصداق وائی:

متاعِ لوح و قلم چھن گئی تو کیا غم ہے
کہ خونِ دل میں ڈبو لی ہیں اُنگلیاں میں نے
زباں پہ مہر لگی ہے تو کیا کہ رکھ دی ہے
ہر ایک حلقہء زنجیر میں زباں میں نے

نور البشر نوید، پېښور-

۳۱ جنوری ۲۰۰۶ء

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

دَ فکر و فن پهٔ هنداره کښې دَ اوښکو مشالونه

شیرین یار یوسفزے خلمے لیکوال دے خو فکری او فنی اړخونه ئې پهٔ کم عمرۍ کښې پهٔ ګنو برخو وېشلے شوی دی- د دهٔ تاند تپاند جذبات هر څو کهٔ د ځوانۍ پهٔ بام غزؤنې کوی او شاهینی وزر ئې الوت ته چمتو دے خو بیا هُم ورسره د ادبی ژوند یوه داسې پنګه پرته ده چې دغه تاند تپاند جذبات ئې هېڅ کله هُم لهٔ خپل سمت او لارې نه نهٔ وړکوی بلکې لا ورله فکر او نظر ته خُلا بخښی او خپل مرام و مقصد پله ئې پاروی او واده کوی- شیرین یار کهٔ د سماج د لمبه لمبه حالاتو سره دغرې لپاره د خپل قلم پهٔ زور خان تر اخبارونو او مجلو رسوی نو د انتقاد دَ بې نیامه تېغ پهٔ لاس هُم د خپل رسا فکر پهٔ زور پهٔ هر ادبی مکتب ورګډېږی- کهٔ د خپلې پښتو ژبې د صحیح لیک لوست د پاره هاندې هڅې کوی، د پښتو پهٔ املا، لیک دود او شعری وزن، بحر کتاب لیکی نو دغه مینه ئې د جېل تورو تمبو شا ته هُم د فکر او شعور زور ته دوام ورکوی- ځکه خو د ابی خلقو سره مسلسل د لیکونو لهٔ لارې کلکې اړیکې لری، څهٔ چې د دهٔ د پښتو ژبې ادب او پښتون اولس سره د مینې ثبوت ښکاره کوی- د جېل ژوند هر څو کهٔ د دهٔ د ذات سره اهم تعلق لری او د دهٔ وجود قېد دے خو د دهٔ د فکر او فن او شعری ښکلا نه هېڅ کله ګېره نهٔ شی چاپېرولے: لا چې نورې ورکښې د وسعت او پراختیا لارې پېدا کوی —— خو کهٔ مونږ د شیرین یار پهٔ دغه ګڼ اړخیز ادبی ژوند کښې د دهٔ

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

مستقل مزاجي رنګ لتوو نو هغه ډېر په شدت سره د دهٔ په شاعرۍ کښې جوت او څرګند ليدے شي کوم چې نن د هر پښتون په ورانديې د دهٔ د اولنی ټولګې "افغان ګلونه" او دا دے اوس د "اوښکې مشالونه" په شکل کښې برخېره پروت دے۔ د شيرين يار په تنه بوده کښې د شاعر زړهٔ درد لکه د روح داسې وردننه شوے او دغه شاعرۍ د دهٔ دردېدلی احساسات او جذبات په هر لور داسې شيندلی دی چې کهٔ د پښتانهٔ وطن د خاورې او تاريخ وياړژنې قيصې او ستائېنې پکښې دی نو د پښتون اولس د وحدت، يووالي او خپلواکۍ د ضرورت سره سره پکښې د دوی د ژوند د خېنو بې وسو او مجبورو خاکه ډېره صفا او څرګنده رابښکلې شوې ده۔ دې سره سره د شيرين يار د تنقيد د بې نيامه تيغ نه هغه خودغرضه، د استعمار دلالان او بې ضميره واکداران هُم بچ نهٔ دی پاتې شوی چې منصفان ئې هُم طرفداران دی او تل ئې د مظلوم اولس وينې څکلی او چا چې تل د دغه اولس خاوره په شاړولو شډلو او وطن په ويرانو کښې د بدلولو هڅه کړې ده، شيرين يار د خپل کلي، خپلې خاورې او وطن په هر ډکر د دغه رنګ قوتونو په ضد ولاړ دے او هُم دغه د ژوند مزاحمتی برخه ئې د خپل رسا فکر په زور د شعر جولی ته غرخولې۔ شيرين يار دغه مزاحمت د خپلې خاورې، پښتنې اقدارو، رواياتو او دې خاورې سره ترلی هر څيز او د انسان د ښېګړې او سُکالی په غرض د خپل ژوند مقصد و مرام بولی۔ هُم د ژوند دغه تاودو سړو نه ئې د حالاتو سره د مقابلې چل زده کړے ځکه خو د شيرين يار فکر و فن هُم بنائی چې دے د حالاتو غلامي نهٔ قبلوی او نهٔ ورسره د سمجوتې په لاره ښکاری۔

د حالاتو په ضد ولاړ شيرين يار دغه انقلابی تصور، د دهٔ په خيال خور مزاحمتی رنګ، د فکر وحدت او د فن کمال دے د خپل عصر د شاعرانو نه نهٔ يواځې بېلوی بلکې يو ځانګړے مقام هُم وربخښی۔ ځکه خو ئې شاعرۍ د يو ځانګړې ښکلا او تهذيبی شائستګۍ سره سره د لفظونو د زړهٔ پورې استعمال هنداره هُم ده او د ژوند د

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

حقیقتونو او هنګامو. قامي فکر او اولسي مسئلو د بیان او اظهار اثرناکه ذریعه هُم ده- د شیرین یار یو خانګړے اسلوب دا هُم دے چې کۀ د ژوند پۀ کړکېچونو کښې هر څومره ظلم جبر او بې انصافي سره مخ شوے دے خو خپل شعر ئې د بې خایه نعرو، چغو او سورو (ویروپیرانو) نه بچ ساتلے دے- هر څو کۀ ورته پۀ دغه لارو. پړاوونو د ناکامۍ او بې وسۍ مخه هُم شوې خو دغه د زړۀ ماتی او مایوسۍ قیصې ئې د شعر برخه نۀ ده ګرځولې او شعر ئې د داد عزم او جرأت نه عبارت دے- "اوښکې مشالونه" کښې د قامي فکر. تولنیز ژوند د ښُېښتنو. امن او انسان دوستۍ سره د مینې هغه لازوال جذبه هُم د شیرین یار لۀ ذاته چاپېره چورلي کومه چې دے د خپل محبوب لۀ پاره لری (لکه چې د انس. جنس. قام. کلتور. ژبې. خاورې او وطن وارو پۀ شکل کښې خپل بیل بیل محبوب لری)- دغه راز شعرونه ئې خای پۀ خای داسې احساسات لری کوم چې د مینې د هر تعلق د ناکامۍ او کامیابۍ دواړو حال وائی او د دۀ د خُوږ خُوږ ژوند زړۀ نه راوتې جذبو له د سندرو ژبه ورکوی-

شیرین یار د ښۀ شعر لیک او پۀ ادبی لارو چارو د مزل هُنر د چا اُستاد یا کوم ادبی مکتب کښې د ناستې نه نۀ دے زده کړے خو د خُوب نه د خوب تر لۀ پاره ئې د کتابونو. مجلو او اخبارونو هره پانه لټولې پۀ هر څۀ ئې ژور او تنقیدی نظر اچولے او کله چې پۀ عملي ژوند کښې د لمبه لمبه حالاتو سره مخ شوے نو احساس او جذبې ئې اور اخستے او فکر ئې راولاړ شوے دے او هم دغه څۀ دا دے شیرین یار تر یو داسې خایه رارسولے دے چې د "افغان ګلُونه" او "اوښکې مشالونه" نه پس د پښتو پۀ املا. بحر او وزن هُم کتاب لیکی کوم چې به دبر زر د لوستونکو د نظره تېر شی څکه به زما دا ویېل بې خایه نۀ وی چې شیرین یار د یو ښۀ زیرک او استاد شاعر سره سره یو ښۀ نثر نګار هم دے او نقاد هُم-

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

شيرين يار خپله تخليق او تحقيق كوى او پخپله ورته په تنقيدى نظر هُم گورى او په نتيجه كښې يوه درسته، ځانگړې او مناسبه کړنلاره خپل قلم او خيال له ټاكى- هُم دغه راز خپل عملى ژوند كښې ئې هُم قدم په قدم دَ دغه لارې "مشالونه" بل كړى- الله دې وكړى چې دَ شيرين يار دَ قلم او قدم او اوښكو واړه "مشالونه" دَ دهٔ دَ روښانه سحرونو زېرے په برخه كړى-

محمد اسرار اتل

آشنا منزل

باغ حرم، لوند خوړ، مردان-

نېټه : دَ فرورى اولنى ۲۰۰۶ء

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

امیل

غزل برخه

شمیر	وړومبی مصرعه	مخ
۱	ما درته دَ زلفو دَ سودا ؤوې	۲۷
۲	تا مې کړے عیادت دے	۲۸
۳	دَ بلبلو دَ نوا خبرې ؤکړه	۲۹
۴	بې آبه نهٔ یم چې به آب أخلم	۳۰
۵	دَ خپل خیالونو تماشا جوړوم	۳۱
۶	کهٔ بلبل لره غُنچه ده	۳۳
۷	دمه شپه کښې هم شوګیر یم	۳۴
۸	نهٔ اباسین کوی اوس ما ته پهٔ چپو خبرې	۳۶
۹	یاره دَ تا دَ خط او خال خبره	۳۷
۱۰	کوه بُلبُله دَ رنګینو پَسرلو خبرې	۳۸
۱۱	زهٔ چې پهٔ زړونو حکومت کؤمه	۳۹
۱۲	پهٔ کوم سبا اَو پهٔ بیګا کښې اُوپره شوی نهٔ یُو	۴۰
۱۳	لړه سا به مې پهٔ سا شی	۴۱
۱۴	رضا پښنه دَ تقدیر شی	۴۳
۱۵	ستا پهٔ چم کښې بې آرزی ده	۴۴
۱۶	چرته دے همرا زما لهٔ خوا تلے	۴۵
۱۷	ته کهٔ پهٔ لر اَو کهٔ پهٔ بَر اوسېږې	۴۶

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

شمېر	وړومبۍ مصرعه	مخ
۱۸	کۀ تر خنګه مې شباب دے	۴۷
۱۹	څو کۀ يو مو پۀ لاړ زغل دے	۴۸
۲۰	عمارت دَ مال او سر پکښې معدُوم دے	۴۹
۲۱	زۀ نېولے ستا دَ مينې پۀ قصُور يم	۵۰
۲۲	ښکلے يار پۀ مثبن زړۀ مې خبر کوم دے	۵۱
۲۳	ارمانونه سبزه زار دے	۵۲
۲۴	يو لۀ زلفو دې شبخون دے	۵۳
۲۵	داسې نَه چې بې تالاش او بې تدبير يم	۵۴
۲۶	څوک به سبورے و ته هم ئې قريب نۀ کا	۵۵
۲۷	چخنې شوے چې دَ ښو لاندې دستُور دے	۵۶
۲۸	دَ بُلبُل خوږه نوا يم	۵۷
۲۹	خنګ سَره سَره غرمه	۵۸
۳۰	زۀ پۀ سترګو دَ شعور هسې بينا يم	۵۹
۳۱	روح مې کومې بلا وُړے دے هر چا زُده	۶۰
۳۲	جمعيت مې خور کاکل دَ ليلا يوسی	۶۱
۳۳	استقبال ئې لاس پۀ نام دَ خط رقم ته	۶۲
۳۴	وينې ادراک لۀ تغافله رابېدار کړم	۶۳
۳۵	ستا دا يو هسې انتشار وژاړم	۶۴
۳۶	تغافل دې دومره زيات شو	۶۵
۳۷	چې ماضی باندې خپل حال ږدی	۶۶
۳۸	چې ښۀ يار دے کنار هسې	۶۷
۳۹	کۀ دې خلۀ زما پۀ خلۀ شی	۶۹
۴۰	تا نيولے خپل ډګر دے	۷۰
۴۱	للمه، دشته، سم او غر پيکه پيکه دے	۷۱
۴۲	ډېر کۀ منزل ته مو مزل وُنۀ کړۀ	۷۲

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

شمېر	ورومبۍ مصرعه	مخ
۴۳	سپین جبین وَته ئې رام "ماهِ تمام" بیا	۷۳
۴۴	خندِ و خار دے، کندکپر دے	۷۴
۴۵	ستا په عشق کښې چې بدنام دے	۷۵
۴۶	نۀ خپل ځان وَته په څنګ یم	۷۷
۴۷	څو چې په شپه دې اوربل خور نۀ شي	۷۸
۴۸	دَ ښائستونو دَ منظر خبرې	۷۹
۴۹	تا کۀ وړک دې خُوبِ نظر کړۀ	۸۰
۵۰	هر یو خیال چې مې حَسین دے	۸۱
۵۱	دَ شوخو سترګو مست نظر خورېږي	۸۲
۵۲	چې راپېښه جُدائي ده	۸۳
۵۳	دَ اهونو کۀ طوفان دے	۸۴
۵۴	تنهائي ده، ځان ځاني ده	۸۵
۵۵	نرۍ شونډې کۀ دې پاڼې دَ ګُلاب دي	۸۶
۵۶	مست خَراب دې چې دَ سترګو په صهبا دے	۸۷
۵۷	ستا دَ زلفو په سودا مې ژوند حساب دے	۸۸
۵۸	خال په زنه، په رخسار چې لرا و بر ږدي	۸۹
۵۹	یو سکوت دے، خاموشي ده	۹۰
۶۰	دَ اُلفت په هر یو راز او بِنا زده دے	۹۱
۶۱	چې دَ ښکلو تِکانه ده	۹۲
۶۲	خلاص دَ زلفو ئې زندان شي	۹۳
۶۳	راستنه هسې ایام شي	۹۴
۶۴	په چا کله دومره ګران یم	۹۵
۶۵	هغه سپرلے ستا دَ نظر لتېوم	۹۶
۶۶	په خپل آب باندې پوره ده	۹۷
۶۷	څوک دې زُلفې څوک مژګان دي	۹۸

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

شمېر	وړومبی مصرعه	مخ
۶۸	دَ یار یاد کۀ زورور دے	۹۹
۶۹	تل زما دغه دُعا شي	۱۰۰
۷۰	کۀ پۀ دَم او پۀ دُعا شي	۱۰۱
۷۱	اضطراب او د سکون خبرې کېږی	۱۰۲
۷۲	دَ مهتاب هسې رڼا دے زما یار	۱۰۳
۷۳	لکه ګُل ئې نزاکت دے	۱۰۴
۷۴	دا یو څۀ رنګ له نګار دے	۱۰۵
۷۵	شرک دَ زلفو کښې فنا شم	۱۰۶
۷۶	کۀ ښائست کښې غېریت وے	۱۰۷
۷۷	ما زده — چې زما شام او سحر تلے	۱۰۸
۷۸	لېوتوب کۀ مې شُهره شو	۱۰۹
۷۹	څۀ به پاتې د زړۀ دم وی	۱۱۰
۸۰	هغه سترګو وَته بیا سترګې پۀ لار یم	۱۱۱
۸۱	دَ یارانو محفل خوږ دے	۱۱۲
۸۲	څو مئېن دې فرزانه دے	۱۱۳
۸۳	اور ئې پای نه تر سر واخست	۱۱۴
۸۴	غم پۀ زړۀ کۀ دَ جانان شته	۱۱۵
۸۵	دَ ملت پۀ اُفق ستورے دَ سبا یم	۱۱۷
۸۶	درسته شپه لکه د پرخې پۀ ژړا یم	۱۱۸
۸۷	دَ مرام پۀ خوشې لاره یک تنها تلو	۱۲۱
۸۸	خپل نظر لره رڼا یم	۱۲۲
۸۹	خود وَتلے له شعور یم	۱۲۴
۹۰	څو دا اوښکه مې سره ده	۱۲۵
۹۱	لکه دَ پرخې وربدلے نۀ شي	۱۲۶
۹۲	نۀ پۀ ما او نۀ پۀ تا یم	۱۲۷

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

شمېر	وړومبی مصرعه	مخ
۹۳	دَ صحرا دَ هر يو گُل سپورے دَ سر شي	۱۲۸
۹۴	دَ اغيار لره اغيار يه	۱۲۹
۹۵	دَ غل نوم دلته سرکار دے	۱۳۰
۹۶	خوند دَ مازيگر اَو سحر چرته دے	۱۳۱
۹۷	دي انصاف ستا دَ "قانون ته"!	۱۳۲
۹۸	چي کاڼه دي هومره نور شي	۱۳۳
۹۹	ستا دَ وعدي غُندي اوږه خبره	۱۳۴
۱۰۰	هغه ږکه دَ وسواس شپه مي سبا کړه	۱۳۵
۱۰۱	بَهانه کۀ دي پخه شي	۱۳۶
۱۰۲	ما دي کاکل هسي تار تار ؤليدۀ	۱۳۷
۱۰۳	چي لۀ وخته ناخبر يي	۱۳۸
۱۰۴	ستا دَ کلي بنۀ احوال دے	۱۳۹
۱۰۵	ستا هغه نظر به وي	۱۴۰
۱۰۶	ما پۀ خوب کښي ستا دَ وصل امکان ؤليد	۱۴۱
۱۰۷	"روز و شب" به دي بيان کړم	۱۴۲
۱۰۸	زۀ به څۀ وينمه چري دَ چا سترگي	۱۴۳
۱۰۹	لار کښي دَ مقتل کۀ اودريدلے يم	۱۴۴
۱۱۰	دَ خزان دَ آمد کُوکي پۀ بهار کړي	۱۴۵
۱۱۱	عام و خاص وته معلوم شوم	۱۴۶
۱۱۲	چي فنا مي لۀ نظر شوي	۱۴۷
۱۱۳	څومره چي حَيرانه ده	۱۴۸
۱۱۴	پت پالم، وفا کوم	۱۴۹
۱۱۵	څو لکه پخوا نۀ شي	۱۵۰
۱۱۶	هره کريکه به اذان کړم	۱۵۱
۱۱۷	کۀ دي زړۀ دَ التفات شي	۱۵۲

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

شمېر	وړومبی مصرعه	مخ
۱۱۸	ستا اوربل چې کړۀ زما نه دومره خوږ زړۀ	۱۵۳
۱۱۹	خلي نه زما ئې څو اوښکلې نۀ ده	۱۵۴
۱۲۰	هلۀ ما ته به همکار شي	۱۵۵
۱۲۱	څوک چې لولپه نۀ شي	۱۵٦
۱۲۲	تۀ زما فکر او خیال زده	۱۵۷
۱۲۳	ما نه مې نظر دے ورک	۱۵۸
۱۲۴	دريغه يو پۀ زړۀ مابنام	۱۵۹
۱۲۵	دَ درد و غم او اذيت قيصه ده	۱٦۰

(نظم برخه)

شمېر	عنوان	مخ
۱۲٦	امن او ښکلا	۱٦۲
۱۲۷	ازادي او وطن	۱٦۳
۱۲۸	اے دريغه!	۱٦۴
۱۲۹	خدايه ! (دُعا)	۱٦۵
۱۳۰	ځواني	۱٦۷
۱۳۱	دَ وخت لَيلا	۱٦۸
۱۳۲	ګران مشر اجمل خټک ته	۱٦۹
۱۳۳	پوره په هر کالي	۱۷۲
۱۳۴	ما ته ياد شي اے وطنه!	۱۷۵
۱۳۵	آه — نجات	۱۸۳
۱۳٦	مشر نخو خان ته !	۱۸۷
۱۳۷	نوحه	۱۹۰
۱۳۸	تخيل	۱۹۲

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

شمېر	عنوان	مخ
۱۳۹	هغه او زه	۱۹۳
۱۴۰	دَ بُلبُل ناله	۱۹۴
۱۴۱	آه ----- دروند پښتونه!	۱۹۵
۱۴۲	حالات او باوَر	۱۹۶
۱۴۳	وطنه ----- خو!	۱۹۷
۱۴۴	دَ استعمار دلال ته	۱۹۹
۱۴۵	زنه اوښکه او دَ پښتني لېلا په نوم	۲۰۰
۱۴۶	ښکلي دَ خپل کلي	۲۰۱
۱۴۷	قطعې	۲۰۸-۲۰۲

PAKISTAN VIRTUAL LIBRARY
www.pdfbooksfree.pk

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

ؤوایه چې !

الله په ذات تنها دے
هر چا نه بې پروا دے

نۀ دۀ څوک زېږولی
نۀ دے لۀ چا پَېدا دے

په سنیال دَ دۀ څوک نیشته
دے یو دے اَو یکتا دے

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

PAKISTAN VIRTUAL LIBRARY
www.pdfbooksfree.pk

غزل

پهٔ خپل خان هزار داستانه
سارینده او نهٔ پهٔ چنګ یم

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

اساس

دَ یارانو تړون غواړو
مُدام مرګ دَ بېلتون غواړو

دَ مرګ کُومی کښېږي هم یاره!
سرګرمی دَ ژوندون غواړو

دَ جرس پهٔ هر یو غږ کښېږي
نوے نوے پاڅون غواړو

دَ ښائست همه شهرت له
یو هنګام دَ جنون غواړو

اننګو دَ "نن سبا" کښېږي
بیا سُرخی دَ پرون غواړو

شیرین یاره! پهٔ هر حال کښېږي ---!
مګر خَبر دَ پښتون غواړو

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

ما درته دَ زلفو دَ سودا ؤوي
تا راته دَ سترګو دَ صُهبا ؤوي
درست لۀ سر اَو ماله درته تېر څېښي
مونږه دې محفل کښې پۀ سر بيا ؤوي
عقل، فهم، فکر لۀ ما ورک هسې
بيا دې نظرونو کښې پۀ غلا ؤوي
راغلې عيادت له مې؛ خو وژنې ما
ډېره پۀ تمهيد کښې دې دُعا ؤوي
وُورى تندرونه پرې باران پۀ خېر
حال مې دَ ګُلشن راته صبا ؤوي

ستا کارۀ بانۀ هُم دا رَوِش لرى
تا چې شيرين يار پسې پۀ شا ؤوي

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

تا مې کړے عیادت دے
یقیني زما شامت دے
پروادار ئې دَ خلې نهٔ یم
خو دَ میني یو عادت دے
کړم ئې خلاص لهٔ هره غمه
ستا یو غم راعنایت دے
دَ پټکی پهٔ ترل نهٔ وُو
هغو کړے امامت دے
خپل خوارهٔ اجزاء راټول کړه
ستا لهٔ مخه عبارت دے

یار حساب دَ بوسې غواړي
شیرین یار باندي قیامت دے

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

دَ بلبلو دَ نوا خبرې ؤکړه
دَ چمن اَو دَ صبا خبرې ؤکړه
مخ اَو زلفو ښخه بیا خبرې ؤکړه
دَ سبا اَو دَ بېګا خبرې ؤکړه
دَ ښائست دَ نزاکت ستائینه ښه ده
ولې دا چې دَ حیا خبرې ؤکړه
دَ رنګونو هغه ډک ماښام تالا دے
اے واعظه! اوس په سا خبرې ؤکړه
پۀ هَیبت دَ سپینو تُورو کا وارُونه
بیا دَ لېچو دَ ادا خبرې ؤکړه

بیا به څۀ وی چې ایام پۀ اختتام وی
شیرین یار ته شه پخلا؛ خبرې ؤکړه

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

بې آبه نهٔ يم چې به آب آځٔلم
ياره! لهٔ تا دَ سوال ځواب آځٔلم
هر يو عنوان دَ تا لهٔ باب آځٔلم
زهٔ انتساب لهٔ خپل نصاب آځٔلم
پهٔ هغه زلفو، هغه مخ مې قسم
لهٔ "روز و شب" حساب کتاب آځٔلم
سرو اننګو دې خوَلې وُنيؤلې
ځنګ انتقام پهٔ آب و تاب آځٔلم
واعظه! دومره پهٔ شتاب وُلې يې
ايله قدم دَ خپل شباب آځٔلم
کله ساقي، کله واعظ رادرومي
چرته تسبې، چرته شراب آځٔلم

شيرينه ياره! شمله جګه لرم
پهٔ دې عتاب کښې دومره تاب آځٔلم

۲۰۰۲_۱۰_۲۹

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

دَ خپل خیالونو تماشا جوړؤم
څو تصویرونه دَ اشنا جوړؤم

مِینا تر خلې کا چې جُوته شي شراب
سِهل ترکیب سره صُهبا جوړؤم

ما وې: سېوا دَ دیدن تنده شوه؛ لا
تا وې: مَېدان دَ کربلا جوړؤم

ما وې: دَ زلفو مخ نېوے ئې ؤکړئ
تا وې: لهٔ سترګو بلا لا جوړؤم

لکه بُلبُل چې زابلي پسرلي
اوس به یو هغه رنګ نوا جوړؤم

۳۰_۱۰_۲۰۰۲

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

لکه زما چې ګرېوان خیرى ګلان
لهٔ خپل شیؤنه به ثنا جوړۀوم

سپرلیه! بوټی پهٔ ګودر ؤنوله
خپلو دردونو له دوا جوړۀوم

شاړو حجرو کښې مې ډیوې بلۀوم
هغه جرګې به درته بیا جوړۀوم

توښه دَ زیست مې خط او خال دَ اشنا
تورو تیارو نه هُم رڼا جوړۀوم

ستا دَ وعدې غُندې یَو رِزم هَمه
پهٔ هر بېګا کښې خپل سبا جوړۀوم

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

کۀ بلبل لره غُنچه ده
نو پتنګ لره ډیوه ده
خوا دې ما باندې پوره ده
دَ پټکی بنګلا شمله ده
تۀ غَره اوسه پۀ حُسن
زما هُم دَ عشق نشه ده
دې خیالونو لېونو له
ستا پۀ مخ جوړه غرمه ده
تر دا هسې بانۀ غشو
څۀ نَشه، څۀ حوصله ده!

خط او خال، لب او رخسار ته
مشاطه پۀ تماشه ده

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

دمه شپه کښې هُم شوګير يم
ستا دَ زلفو چې اسير يم
دَ وَفا دستار ترلے
دَ پښتو دَ ملک سفير يم
سمه، غرۀ به سره يو کړم
دَ وحدت هغه بهير يم
کله پرېوځم، کله پاسم
پۀ تخريب او پۀ تعمير يم
دلدارى؛ خوددارى يوړه
تا ته څۀ ښکارم، حقير يم
زۀ پۀ غُښته لۀ چا کله!
شته من ياره! څو فقير يم
لوګے ستا لۀ يو نظره
پۀ حلقه کښې بې نظير يم
ستا رضا شى راحاصله
پۀ تلاش او پۀ تدبير يم

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

پهٔ تلاش او پهٔ تدبير يم
خو كړلے خپل تقدير يم
خو مقصوده ستا رضا ده
پهٔ حرم او نهٔ پهٔ دير يم
چې كا يون دَ يار پهٔ لورى
دَ هغهٔ قافلې مير يم
هم هغه راپورې خاندى
چې ئې زهٔ دَ غم پهٔ وير يم
"يو بلبل دَ ګُل ثنا كړه"
ستا دَ هغه خوب تعبير يم

غُټې غُټې زلفې وينم
شيرين ياره! ډېر زهير يم

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

نۀ اباسين کوی اوس ما ته پۀ چپو خبرې
نۀ پېغلې جُونه پۀ ګودر کښې پۀ منګو خبرې
هلته پۀ بڼ کښې اواز نۀ کا کوم طوطی او مېنا
دلته مَيره کښې خړاړه نۀ کا پۀ شپېلو خبرې
دَ حُجرې ګټ کښې نۀ منګے کا، نۀ رباب دَ مُطرب
دَ زير او بم سره څلمو ته دَ زړګو خبرې
هغه دَ ژوند دَ رنګينيَو کاروان چرته تللے
پۀ خُلۀ چې نۀ راولی بېرته دَ راتلو خبرې
هغه نګهت، هغه ګُلشن او بېدل دَ بورا
ياد دَ ماضی شو دې وطن کښې دَ سپرلو خبرې
ګُل دَ لاله هُم چرته تورو خاورو ؤخوړلو
نۀ دَ غاټول ؤکړې بيا پُولو او پټو خبرې
دَ چاپېرېال وجود لمبه دے ترې لوخړې خېژی
دَ ژوند سلګۍ دی؛ ما ته کاندی پۀ زېبرګو خبرې

دَ اوږو سترګو نظر وړے مې بنائست دَ حيات
کړه شيرين ياره! اوس دَ زړونو سپېلنو خبرې

۲۰۰۲_۱۱_۲

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

یاره دَ تا دَ خط او خال خبره
زما دَ حال او استقبال خبره
زما دَ عشق، ستا دَ جمال خبره
نۀ ده څۀ دا دَ اشتغال خبره
ګڼې نو تا خبره وڕانه کړله
جوړ وو محفل، وه دَ مثال خبره
یار دَ قدرونو پۀ رموز کښې وایی
نۀ کا پۀ بام او پۀ دېوال خبره
ستا پۀ محفل کښې څومره ډېره وشوه
یو دَ شړې او بل دَ شال خبره
خبره یو وه؛ خو څوک پوهه نۀ وُو
ما کړه دَ دام او دې دَ تال خبره

حُسن وحدت دئے؛ بیا مې وڅېړله
دَ سمې، غرۀ دَ اِشتمال خبره

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

کوه بُلبله دَ رنګينو پَسرلو خبرې
هغه دَ عيش او دَ عشرت دَ ورځو شپو خبرې
غوارم ګُلشن کښې دَ نکهت دَ ګډېدو خبرې
بيا دَ بورا دَ بنېدو اَو دَ غُنچو خبرې
مُطربه راشه! دَ حجرې په ګُټ کښې بيا وُچېړه
په زير و بم کښې دَ تارونو، په نغمو خبرې
ساقي چې راشي نو واعظ دې هُم دفتر وُسپړي
دَ هر يو ګوټ سره به اَورم دَ توبو خبرې
زړهٔ مې ډېر وُغواړي لهٔ ځانه دَ وَتو خبرې
بس خو؛ رامخکښې شي دَ شرم اَو پښتو خبرې
ښايي سرې وُکړي تر منځه دَ سرو خبرې
ملک دَ پښتو دے دلته وُشي په جرګو خبرې
راوي! ښائېست ته دَ حيات وُکړه په زوره زوره
دَ مئينانو، لېوانيانو دَ جذبو خبرې

چې په حُرمت دَ ګُلستان ئې سر و مال کړهٔ فدا
ستا شيرين يار به تا ته وُکا دَ هغو خبرې

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

زۀ چې پۀ زړونو حکومت کؤمه
بیا څۀ خطر دَ بغاوت کؤمه
لُسته دَ مخ دَ عبارت کؤمه
دَ بغاوت چې حمایت کؤمه
دا دَ خوبانو محبت کؤمه
کۀ دَ بُتانو عبادت کؤمه
ملګرې ځان سره څو اوښکې لرم
دَ تپې زړۀ چې عیادت کؤمه
ستا دَ یارۍ خوارۀ هُم هسې عدم
پۀ درمسال کښې مُشقت کؤمه
غَرض دَ تا سره دَ زیستبَ دے اشنا!
څۀ؟ محبت کۀ قومیت کؤمه

اُودۀ بانۀ ئې څۀ راؤلړزؤل
لۀ خُوَرو زلفو شکایت کؤمه

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

○

پهٔ کوم سبا آو پهٔ بیګا کېښې اُوېره شوی نهٔ یُو
ستا دَ وعدې غُندې خو ښه ده! کچه شوی نهٔ یُو
ستا دِ هر یاد سره تر عُمره مو یاری پالِلې
خپله تپه کېښې لکه ستا بې پته شوی نهٔ یُو
ستا دَ نظر دَ پلوشو لهٔ متازَیه توبه!
ښه ده ذره غُندې چې مونږ بې ډکه شوی نهٔ یُو
ساقی ګُل فامه! بېرته راشه آو کاسې ډکې کړه
تا ته دا چا وې؟ چې توبو نه توبه شوی نهٔ یُو
ستا دَ څو اوښکو پهٔ ترمکه به راژوندی شو اشنا!
څو پهٔ باران دَ بهارونو تازه شوی نهٔ یُو
هسې به تل دَ وخت دَ ناوې لهٔ مخ آخلُو پلَو
څو دَ اجل دَ درندې چې لُقمه شوی نهٔ یُو
دا خو اتل ده چې به مُومُو لهٔ جانانه وصال
مونږ لهٔ پخوا چرې دَ ځان پهٔ زېرمه شوی نهٔ یُو

شیرینه یاره! دَ مرام لَیلا به نهٔ شی پخلا
څو پهٔ انګن کېښې دَ حجرې چې جرګه شوی نهٔ یُو

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

لږه سا به مې په سا شي
كۀ اشنا مې خوا په خوا شي
چې دې لاندې تر قدم شو
په جهان به سربالا شي
خلک جوړ به لرغونی وے
كۀ په دم او په دوا شي
زۀ او تۀ سره فريق يُو
فَيصله به مو په چا شي
ساقي! وار كښې خطا نۀ شې
چې مستان دې وارخطا شي
لۀ دې هسې لا چارَيَه
هره چاره ناويسا شي
دَ سفر توښنه هُم دا ده
چې دوه سترګې دې بينا شي
زما سترګو وَته كسه
چې خپل عكس درته ګويا شي

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

پۀ هوا دَ وخت تکیه ده
نۀ پۀ ما شي، نۀ پۀ تا شي
اَزاله مې دَ زړۀ ؤکړه
چې خبره خو صفا شي
لېونے دَ مینې څۀ زده
چې روا، کۀ ناروا شي
تاوده وینه دَ ځوانۍ وی
ابتدا کښې، انتها شي
تورې زُلفې ګورې ستایَم
رفعه، دفعه به بلا شي

شیرین یاره! وار دَ چا دے؟
دَ بانۀ غشي ادا شي

۲۰۰۲-۱۱-۳

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

رضا پېښه دَ تقدير شي
نۀ ترکيب اَو نۀ تدبير شي
دَ روزګار لۀ دامه ووځي
دَ زلفانو چې اسير شي
پۀ روزګار کښې ږی مَترُوکه
پۀ ياری کښې ناګزير شي
لۀ فلکه خپلې بَرْخې
څوک امير اَو څوک فقير شي
دَ وختونو لۀ پېرزويه
څوک اتڼ اَو څوک پۀ وير شي
چې دَ خيال ځانګونه مات وی
نو به څنګه هواګير شي
دَ بانۀ پۀ تېرۀ څُوکو
دَ مئېن دَ سينې څير شي

مړاوې سترګې دَ يار وينی
شيرين يار ځکه دلګير شي

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

ستا پهٔ چم کښې بې آرزي ده
زمونږ ډېره بې وسي ده
دَ اُمېد دَ هر يو ګل مې
پهٔ درون سينه زخمي ده
پهٔ مثال دَ اورکي مو
پهٔ خپل سر راهنمائي ده
ستا دَ سترګو و شوخي ته
څهٔ مستي، څهٔ بې خودي ده
څهٔ بې سره زمانې ته
خودسري او سرلوړي ده
چې دې نهٔ ؤرسي فهم
"چُپه خله کښې بهتري ده"

دا بيان مې وزن دار دے
دَ مفهوم ئې رواني ده

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

چرته دے همرا زما لۀ خوا تلے
ځم پسې کۀ هر لورى اشنا تلے
ښکلے مې دَ خنګ نه پۀ خندا تلے
هاغه دے- - -! بیا زړۀ جوړې زما تلے
خلې ته دَ آجل ئې کله زۀ پرېږدم
زړۀ لکه ماشوم رانه پۀ غلا تلے
ما وې عقل، فکر مې تا وُړے دے
لا صبر، سکون پرې نه سبوا تلے
هرې حادثې ته چې تَتر نېوى
هغه هُم دَ ښکلو پۀ ادا تلے
څوک چې پۀ نوا دَ وخت شَنوا نۀ شى
ستا لۀ دره هُم نو بې نوا تلے
شپو نه مې دَ ژوند؛ خوبونه تلى دى
داسې ئې دَ زلفو پۀ سودا تلے

بَلې پۀ مزار ئې دَ یاد شمعې ږدم
ما نه مې ارمان ډېر پۀ ژړا تلے

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

تهٔ کهٔ پهٔ لر او کهٔ پهٔ بَر اوسېږې
یاره! زما دَ زړهٔ پهٔ سر اوسېږې
تهٔ پهٔ بولان کهٔ پهٔ خیبر اوسېږې
لهٔ ما به ولې ناخبر اوسېږې
دَ تور کاکل حقدار به ؤنهٔ ګرځې
څو ئې لَمن کښې دَ تور غر اوسېږې
وایه! دَ زلفو او دَ مخ دې قسم!
پهٔ روز و شب کهٔ مې خبر اوسېږې
دَ اننګو تر څوکو راغله سُرخې
وائی: لهٔ ما به پهٔ خطر اوسېږې

دَ هوسۍ سترګو لهٔ زمری نظره
شیرینه یاره! ډېر اوتر اوسېږې

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

کۀ تر ځنګه مې شباب دے
خو پۀ ترخ کښې مې کتاب دے
دا انجام ستا دَ عتاب دے
چې اغاز زما دَ تاب دے
سیند دَ اوښکو کښې مې ؤموند
یو ګوهر، مګر نایاب دے
دغه ستا دَ سترګو اوښکې
دا هُم سیند، خو بې پایاب دے
ستا تر هسې رنړې اوښکې
کۀ ګوهر دے، خو کریاب دے
ستا دَ زلفو پۀ سودا کښې
وُرک دَ شپو نه زما خواب دے
ستا تر غږ ساریند هېڅه
هُم دا هسې چنګ، رباب دے

شیرین یار دې پرې هُم زړه کړه
څۀ حساب دے، څۀ کتاب دے

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

ښو کۀ یو مو پۀ لار زغَل دے
خو نظر مو سره بیَل دے
یَو یَو خاپ دَ تېر کاروان وو
ما پرې اېښے باندې پَل دے
دَ ښکلا "مرد مېدان" دے
هر یو خیال زما اَتَل دے
زړۀ کۀ لوی لۀ یوې خولې کړې
ښۀ دَ زړۀ پُوره بَدل دے
دَ کاکل ښرې بہ سر کا
زما فکر کله شل دے؟
چې زۀ ستا شم، تۀ زما شې!
دَ هر سوال هُم دا یو حَل دے

شیرین یار تہ بہ پخلا شي
دغه امر اوس اټل دے

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

عمارت دَ مال او سر پکښې معدوم دے
مونږ کتلے پۀ دا ښار کښې بلا نوم دے
دَ ښائست ئې پۀ حلقه کښې څومره دُهوم دے
بيا پۀ حال دَ لېونيانو څوک معلوم دے
ما خو کړې لۀ آزله ستا ثنا ده
ما به کله پۀ تا ياد کا؛ طالع شُوم دے
کا لۀ ښکلو دَ وفا آو ديدن طمع
کتهوری لۀ زانهو غواړی؛ زړۀ ماشوم دے
سپېلنی غُندې لوګے ئې لۀ وعدو شم
ډېر دَ پيو ئې رخسار دی، پۀ خلۀ اُوم دے
هر سحر مې ستا پۀ مخ باندې محيط دے
هر ماښام مې ستا کاکل څخه موسُوم دے

پۀ توليٰ کښې دَ همزونو داسې وايي
شيرين يار مې لېونے دے، ډېر معصوم دے

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

زۀ نیؤلے ستا دَ مینې پۀ قصور یم
سر دَ دار باندې ختلے یم منصور یم
دَ جنت حُورې دې واړه لاس پۀ نام کا
سربازانو ته حلقه کښې پۀ ظهور یم
داسې مۀ وایه! چې تۀ به لۀ ما هېر شې
کۀ لۀ تا پۀ بل دیار یم خپنې دُور یم
هلته سُوے دې حُرمت دے تندرونو
دلته زۀ هسې بې آبه یم، بې نُور یم
بنۀ سامان دې دَ "سر ښنې" هر څو ما کړۀ
ولې بیا دې هُم حلقه کښې نامنظور یم
شامدام لۀ جفاکارو پامالېږی
بنۀ آګاه پۀ سر او مخ دې دَ دستور یم

کۀ دَ یار پۀ نوم مې وژنې؛ تور ئې اخلم
لۀ دې اخوا شیرین یاره! "بې قصور" یم

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

ښکلے یار پۀ مئين زړۀ مې خبر کوم دے
دَ شته مَنو پۀ خوارانو نظر کوم دے
چې شوخی دَ پَیمانو ده پسې وُرکه
دَ شفق دَ سُرخۍ ډک مازيګر کوم دے
دواړه لاسه مې ورکړی دی ګرېوان کښې
اوس دَ ګُل دَ خنداګانو سحر کوم دے
هر پرواز دَ بلندۍ ته مې زړۀ کېږی
خو دا توان مې پۀ غوځ شوی وزر کوم دے
ډېر غمونو سر تر پایه کوره کړے
زما نۀ زده چې لَر چرته دے بَر کوم دے
زړۀ به څۀ دَ منصفانو پۀ در یوسم
دلته تول نو دَ انصاف برابر کوم دے

شيرين ياره! دَ دې وخت لَيلا هُم ستا ده
خو زور متو کښې اَو ګُتو کښې زَر؛ کوم دے

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

ارمانونه سبزه زار دے
اُمېدونه نوبهار دے
دَ وخت زُول پهٔ کومه راوړم
خَير دے! دې خوا مې هُم کار دے
رسئ زلفو ئې کار وُکړهٔ
اوس دَ غشو بانو وار دے
ستا کاکل پهٔ سر ختلے
زما هُم پهٔ سر دستار دے
لکه زلفې دې اُوږدې دی
زما هومره انتظار دے
لکه زلفې دې خوږې دی
دَ خيال هسې انتشار دے
وايه! اوس نو يارى څهٔ ده؟
يو غَرض، يو کاروبار دے

شيرين ياره! يار بخيل دے
يا نصيب زمونږه خوار دے

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

یو لۀ زلفو دي شبخون دے
بل لۀ سترګو دي ساتون دے
زور پۀ لاس او دنیادار شي
مُسَلم هغه مجنون دے
جرس خپله سینه سره کړه
پاسه پورته شه! پاڅون دے
ستا پۀ ذکر، ستا پۀ فکر
سر مي ایښے پۀ زنګون دے
ستا پۀ سترګو کښې ځلېږي
زما هسې ځیګرخون دے
پۀ مخ اوښکې بوړکۍ دي
هُم تناکې مي لړمون دے
ستا پۀ در چي تمامېږي
پۀ دا لارو زمونږ یُون دے

پۀ پُښتنه به مي راشي
شیرین یار خو مي پښتون دے

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

داسې نه چې بې تالاش او بې تدبير يم
خو بس دا چې زۀ کړلے خپل تقدير يم

هومره مخ به دَ هوا ګوزار ته نيسم
څو مې دم دَ وزر شته دے هواګير يم

دَ سينې کچکول مې ډک له ملغلرو
زۀ پۀ غُبنته لۀ چا نۀ يم څو فقير يم

خدایْ راکړے ډېر دولت دَ قناعت دے
زۀ پۀ دا لۀ بادشاهانو زيات امير يم

لکه يار چې مې دَ زړۀ دَ رنځ دوا ده
داسې زۀ ئې هُم "سر ښنې" له اکسير يم

پۀ تولی دَ سُهېليو کښې "خلۀ راکړی"
پۀ حلقه کښې دَ همځولو بې نظير يم

بې لۀ ما به وی دَ ښکلو خوا نيمګړې
دَ شملې غُندې پتکی له ناګزير يم

ستا دَ زلفو ياد مې نۀ پرېږدی وَ خوب ته
لا تر هاغه به شوګير يم څو اسير يم

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

ځوک به سبورے و ته هُم ئې قریب نۀ کا
خدای دې ځوک پۀ دې وطن کښې غریب نۀ کا

تا پۀ تبغ دَ نظر هغه ادا کړے
چې دارُو مې پۀ یو ښار کښې طبیب نۀ کا

چې دې "وار" راغلے نۀ وی؛ "وار ئې تېر شی"
ځوک دې طمع لۀ یو داسې نصیب نۀ کا

زۀ او یار دومره قریب یُو چې یَو تن شُو
پۀ دا څۀ شی؛ اعتراف کۀ رقیب نۀ کا

خَمې وروځې، لک بانړۀ آو تاوې زلفې
هسې مړ یم؛ یار دې دومره ترکیب نۀ کا

شیرین یار دې ډېر آداب دَ ادب پالی
اعتراض ورباندې ځکه ادیب نۀ کا

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

چخنې شوے چې دَ پښتو لاندې دستور دے
هر سړے دَ قلمرو ځنې مفرور دے
مُنصفان کۀ هر څۀ وکا؛ لاس پۀ خلۀ کا
دَ انصاف غُبنتنه هُم دلته قصور دے
دَ دې دهر محرومان دی څو به شمارم
کوم کسبی دے، کۀ دهقان اَو کۀ مزدور دے
دَ ظالم ذَ عمر هم درازی غواړی
هر مظلوم زما دَ ښار څومره مجبور دے
څۀ به وایم کۀ پۀ دم اَو دوا روغ شی؟
لۀ دې رنځه چې جوړ شوے اوس ناسور دے
لاعلاجه چې هرکله درد دَ غاښ شی
اخستلے هر طبیب پسې آمبور دے

پۀ مَېدان کښې دَ عمل اوسی بې تُورې
شیرین یاره! هر سړے پۀ خلۀ باتُور دے

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

دَ بُلبل خوږه نوا یم
کهٔ مې آورې ستا ثنا یم
سر دَ دار باندې دې ستایم
غُنچې ژبې نه ګویا یم
لهٔ پېرزو دې ناآشنا یم
ستا یو هغه رنګ اشنا یم
دَ طاقت پهٔ زېرمه نهٔ یم
چې دَ زړونو شهنشا یم
دَ زمان پهٔ کُتو پوهه
اګاهو لهٔ وخت پَیدا یم
هر سبا، بېګا مې تهٔ ئې
تمام عمر لره ستا یم
دا دې چاره او پېشه ده
کهٔ نېؤلے دې هُم دا یم

شیرین یاره! سوال خو دا دے؟
چې پهٔ څهٔ خطا سزا یم

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

خنګ سَره سَره غرمه
چرته ده تاوُده غرمه
زۀ يو لبونے مئين
خوښ يمه پۀ سْره غرمه
ستا دَ بانۀ سپورى ته
بيا كوى دَمه غرمه
ستا پۀ تيارۀ زلفو كښې
ما ته لكه شپه غرمه
خار دَ مرۀ كاتۀ نه دي
خومره شوه اُوده غرمه
مخ دې لكه سُور شو چې
بيا خولَه خولَه غرمه

ستا لۀ شيرين ياره زده
خنګ شو لولپه غرمه

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

زۀ پۀ سترګو دَ شعور هسې بینا یم
اوس پخپله خپل نظر لره رڼا یم

ستا جنون کښې لۀ مجنون تلے پۀ هُورته
تۀ دروغ هرګوره مۀ ګڼه ربنتیا یم

تۀ نظر کښې دې لَرې دَ زړۀ رازونه
زۀ هم تل دَ خپلو سترګو نه ګویا یم

زۀ مئین یم آو روزګار لرم دَ مینې
نور به څۀ وایم چې هاغه یم آو دا یم

انتشار منې دَ زړۀ لا هومره زیاتېږی
خورو زلفو ئې زۀ وړے پۀ سودا یم

یار دې خپل مرؤرتوب لۀ مێنځه یوسی
شیرین یاره! زۀ پۀ خپله خلۀ پخلا یم

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

روح مې کومې بلا وړے دے هر چا زړه
په دې ښار کښې هر دانا او نا دانا زړه
مينه هغه رنګ له کار دے؛ خوامخوا زړه
هم بادشاه دَ زمانې او هُم ګدا زړه
پس قدمې له پېش قدمې وی بلا ګرانه
داسې مه ګڼه! چې بېرته تلهٔ اوس ما زړه
ته ښېبوه دَ خشم ؤکړې، زهٔ دَ مينې
خپل خپل کار دے؛ دَ تا هاغه، زما دا زړه
لېونی خو په زورنو لا وړانېږی
سر دَ دار باندې مو ترپې هُم نڅا زړه
دا خو ستا غمونو نهٔ يم زهٔ پرېښوؤلے
ګڼې ډېره مې خندا او مشغولا زړه

په يو تېکی کښې دَوه تُورې نهٔ ځايېږی
شيرين ياره! چې انا زړه؛ څهٔ اشنا زړه؟

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

جمعیت مې خور کاکل دَ لَېلا یوسی
لکه خوب پهٔ شپه کښې؛ توره بلا یوسی
زړهٔ پهٔ دواړه لاسه نیږوم؛ دَم پرې چُف کړم
خدای زده؟ ښکلے ئې پهٔ کوم هُنر بیا یوسی
عشقه! ما هُم هسې تبر لهٔ خندو خار کړه
لامبوزنی مل اُبو کښې پهٔ شا یوسی
دَ یعقوب غُندې مې زړهٔ وَ ته غم پرېوت
دا یوسف به مې دَ سترګو رڼا یوسی
دا منمه: حې پُرسان له به یار راشي
عزرائیل چې زما روح پهٔ سما یوسی
بیا دَ قبر پهٔ خزو مې اوښکې توی کړه
دَ زړهٔ خیرے به دې ډېره ژړا یوسی
خلقو وې به: اجل مَل ئې دَ نظر دے
ما ګڼله کله؟ سترګې به ما یوسی
عقل خام شی.، ادراک شل او فهم ړوند شی
ځان قضا له ګنې ځوک؟ پهٔ رضا یوسی

شیرین یارا به دې دَ خدای پهٔ در کښې غواړی
تقاضې کهٔ دې هر څو دَ دُنیا یوسی

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

استقبال ئې لاس پۀ نام دَ خط رقم ته
خدایْ دې راولی دا یار زما حرم ته
نرګس چشمه، لاله رُخه، یاسمین بُویه
پسرلی ئې هُم غوړېږی هر قدم ته
دَ زړۀ زخم دَ مودو وو؛ جوړ ناسُور شو
اوښکې پاکې کړه! ضرور اوس څۀ مرهم ته
تل روانې ترې چینې دَ سترګو ډکې
یم حَیران دَ جل وهلې سینې زَیَم ته
هغه سترګې چې دا ستا پۀ درد لوندې شی
دَ حیات اُبۀ هُم نۀ رسی دې نم ته
ډېر یقین راته خپل یار مې زړۀ نشین کړۀ
پسې نۀ ځم ځکه دیر او یا حرم ته
دَ معروض پۀ پړدو سُر به ئې هر تار شی
غوږ کۀ ؤنیوی مطرب مې زیر او بم ته

شیرین یاره! چې هُم درد آو هُم دوا زْده
دغه هسې ژبه ورکړه خپل قلم ته

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

وينښ ادراک لۀ تغافله رابېدار کړم
بينا فِهم خپل مرام وَ ته پۀ لاړ کړم

پښتون فکر اواره پۀ خنډ و خار کړم
روڼ نظر رڼا لکه انوار کړم

دَ بې باکه غَيرتي جنون لۀ زوره
زۀ تېپه دَ خپلواکۍ پۀ سر دَ دار کړم

دَ ماڼۍ ښښتن شو غل مې دَ ګودَيکو
ډېر دَ وخت پۀ نوی جبر آه و زار کړم

اوس کۀ ما وَ ته حاصل شي دَ يار وصل
يو ساعت به دَ جنت پۀ عمر شمار کړم

دا چې کرشمه بې ياره، بې دياره
شيرين ياره! څۀ پۀ زيست، څۀ پۀ روزګار کړم

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

ستا دا یو هسې انتشار وژاړم
یا دې دا اُوږد انتظار وژاړم
هغه خندا چې دې تار تار وژاړم
لکه بلبل په آه و زار وژاړم
زهٔ یو بې وسه دَ نړۍ غمگسار
غم مې دَ یار کهٔ دَ دیار وژاړم
دَ یار دَ ختهو، لُوټو وران کورکے
دنګه ماڼۍ څهٔ دَ اغیار وژاړم
لکه جرس هُم زړهٔ مې ډېر وغواړي
تېر وَهم پهٔ لویه لار وژاړم
تنکۍ غُوټۍ مې تندرونو یوړې
اوس څهٔ آمد دَ نوبهار وژاړم

دَ خپل شهید ارمان پهٔ قبر باندې
بلۆم شمعې بې اختیار وژاړم

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

تغافل دې دومره زيات شو
چې دَ اوبنکې هُم زړهٔ مات شو
مونږ هغه ليمهٔ پهٔ لاره
ورک نظر دَ التفات شو
پهٔ جامه دَ پسرلي کښې
خزان شامدام رامات شو
ما هُم خيال دَ غزنوي کړهٔ
ستا وجود چې سومنات شو
پهٔ زخمونو دَ احساس کښې
دَ نوونو هُم بهتات شو
دَ بنکلا صاحب نصابه
بس کهٔ ياد دې لږ زکات شو
دَ زړهٔ زنې مې لوګے کړهٔ
دَ بارخو نظر دې مات شو

هسې رنګ شيرين بيان دے
چا ته قند اَو چا ته شات شو

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

چې ماضي باندې خپل حال ږدي
بنۀ بُنياد دَ استقبال ږدي

پۀ سپين مخ چې سياه خال ږدي
خدایْ زده بيا ئې پۀ څۀ خيال ږدي

بدبختي يو داسې پېښه
درته کږه هر کمال ږدي

نۀ جلوه دَ بام دَ سر نه
نۀ هُم زنه پۀ دېوال ږدي

نۀ ښکاره دَ تمبو وُت نه
نۀ لۀ سره ښکته شال ږدي

شيرين يار! لۀ هر څۀ تېر دے
هر يو شرط کۀ دَ وصال ږدي

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

چې ښهٔ يار دے کنار هسې
زما تللے قرار هسې

بيا دَ زړهٔ اضطرار هسې
سينه دَ سترګو چيکار هسې

لکه اوس خوار و زار هسې
کله نهٔ وُم پهٔ دار هسې

کله دام او کله تهال وی
لا دَ زلفو ئې تار هسې

لهٔ ‧ دې ښکلې همکاريه
دا اغيار مې شی يار هسې

وختهٔ! زُول کهٔ دې بل راشی
زَما هر خوا ته کار هسې

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

مړه کاته نه دې لوګے شم
مونږه واړه بیمار هسې

ساقي څار دې له بادې شم
خو وار تېر شي په وار هسې

ستا دَ مخ وَ آبادۍ ته
دا ګُلشن او بهار هسې

ستا دَ سترګو پَیماني ته
دا مقدار او معیار هسې

په ملاتړ ئې ډاډه وُسه
شیرین یار دې پکار هسې

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

کۀ دې خلۀ زما پۀ خلۀ شي
نۀ به "تۀ" اَو نۀ به "زۀ" شي
پۀ ادغام چې دې بانۀ شي
څۀ خاتۀ، څۀ پرېواتۀ شي
زما زړۀ اُبۀ اُبۀ شي
دَ تا کسی خو مارۀ شي
دَ نُمرمخو تېکاوُ چرته
دَ راتلۀ سره ئې تلۀ شي
لب ئې باندې پۀ صُهبا دی
لا چې مل ئې سرۀ لېمۀ شي
پۀ تکور دَ تود نظر مې
دَ احساس دردونه بنۀ شي

شیرین یاره! سترے خیال مې
پۀ چاپه غنو اودۀ شي

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

تا نیؤلے خپل ډګر دے
ما ساتلے خپل سنګر دے

ښهٔ پرچار دَ سر لوړی دي
خو کهٔ پاتې دَ چا سر دے

ستا هر یاد زما سره دے
ستا هر غم زما پهٔ سر دے

غشی باندې پهٔ لیندو کړه
ما نیؤلے خپل تتر دے

تهٔ نقطه یو دَ پښتو شه
ژوند دې ګوره! ستا چکر دے

دا غزل مفهوم درآزه
پهٔ خپل بحر مختصر دے

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

للمه، دشته، سم او غر پیکه پیکه دے
نن دَ کلي هر منظر پیکه پیکه دے
یا زمونږه خپل نظر پیکه پیکه دے
یا دَ ورځې مازیګر پیکه پیکه دے
خدایه! ورک کړې لۀ اسمانه تندرونه
خوف نه سپورے مو دَ سر پیکه پیکه دے
ما وې: راغے ترې قاصد؛ خو څۀ به وایي
دۀ وې: چُپ شه! هر خبر پیکه پیکه دے
بیا وَهلے پۀ ګُلشن ئې چا شبخون دے
دَ بلبل دَ شپو سحر پیکه پیکه دے
نۀ ساقي شته، نۀ سپوږمۍ دَ څوارلسمې
چې رونق دَ بام او در پیکه پیکه دے
نۀ ئې جالې پۀ څړۍ کښې دَ بازونو
نۀ ئې بار، سایه؛ شجر پیکه پیکه دے

غُټې نۀ سپړې ګرېوان چې شیرین یاره!
پۀ درون ئې زړۀ، ځیګر پیکه پیکه دے

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

ډېر کۀ منزل ته مو منزل ؤنۀ کړۀ
ښه ده دَ بل پۀ خپو مو زغل ؤنۀ کړۀ

پۀ خندۀ و خار آو سرۀ اورونو لاړم
تا وېـ: دَ تک دې لا تکل ؤنۀ کړۀ

زړۀ مې ډاډه کړۀ پۀ ساد سیوری دَ ځان
بل مې پۀ لاره باندې مَل ؤنۀ کړۀ

څو چې پرون نه مې پُښتلی نۀ دی
ما دَ سبا هومره اټکل ؤنۀ کړۀ

هُم شؤمه وړک هُم دې پۀ سترګو کښې یم
دا دې یو هسې رنګ له چَل ؤنۀ کړۀ؟

څو غزالې سترګې راوانۀ ړوې
مونږه سامان دَ خپل غزل ؤنۀ کړه

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

سپین جبین وَ ته ئې رام "ماهِ تمام" بیا
سرو لبانو ته صُهبا ئې پهٔ سلام بیا
څَنګ ته راغے سرهٔ لبمهٔ هسې ګُلفام بیا
دَ ساقی لهٔ ګُتو پرېوتو ډک جام بیا
سرهٔ او شنهٔ دَ مخ ئې راؤستو هنګام بیا
اولاړ چُپه خلهٔ سپرلے پهٔ احترام بیا
وخت او بخت به پهٔ ما وُکړی ډېر انعام بیا
کهٔ مې نن دَ خپل پرون شو هم کلام بیا
ما وې: شپې له به تسخیر دَ زلفو کاندم
دې وې: شل دې شو ادراک اَو فکر خام بیا
اوږدې زلفې، نیغ بانهٔ اَو کږې وروځې
زما مرګ له ئې ښهٔ کړے اهتمام بیا
چې لهٔ آله، سر او ماله پسې تېر شي
هغه څهٔ کوی اشنا پهٔ ننګ او نام بیا

شیرین یار چې دې بیان هسې دراز کړهٔ
دَ اوږدو زلفو مېرمن کوی قیام بیا

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

خندې و خار دے، کند کپر دے
دَ عشق لار ده، سخت سفر دے
زیست روزګار مې کور و کر دے
پنډې دَ غم دې راپهٔ سر دے
روز و شب مې ناخبر دے
څهٔ شوقدر څهٔ اختر دے
تورې سترګې، ګورې زلفې
څهٔ جادو دے څهٔ منتر دے
پهٔ بېګا دَ ژوند به راشي
دغه لوظ ئې مُعتبر دے
پهٔ بارخو ئې خَولې راغلې
چې حِدت مې دَ نظر دے
ما ئې سېورے هُم پهٔ تا کړهٔ
کم چې سور مې دَ څادر دے

شیرین یاره! زړهٔ دې ژاړه
څو دا هسې رنګ دلبر دے

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

ستا پهٔ عشق کښې چې بدنام دے
هر هغهٔ ته مې سلام دے

ستا زيرک نظر ته خام دے
کهٔ مې فکر دے، کهٔ پام دے

هر يو رند چې ورته رام دے
دَ ساقي پهٔ لاس کښې جام دے

ساقي جام لهٔ لاسه ورکړهٔ
دَ سرو سترګو دې هنګام دے

ستا دَ سترګو آئينه کښې
ما ليدلے خپل انجام دے

دَ خورو زلفو سودا کښې
خوب ارام پهٔ ما حرام دے

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

چې له مینې بهره مند شي
غم ئې څۀ دَ ننګ او نام دے

مخ ئې دومره ډېر شته من شو
چې سپرلے ئې هُم غلام دے

زلفې سپېره، لېمۀ ډک کړه!
دَ سیند غاړه ده، ماښام دے

زۀ ئې زیات له دُعا آخلم
ستا په لبو کۀ دُشنام دے

مرې څۀ کا بیا په اوښکو
یاره راشه! اوس ایام دے

شیرین یار دې یو مجنون دے
کۀ شهره دے، کۀ ګُمنام دے

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

نۀ خپل ځان وَ ته پۀ ښنګ يم
نۀ بل چا وَ ته پۀ رنګ يم
يو مئين پۀ نام او ننګ يم
بل دې در کښې ناست ملنګ يم
زۀ خوشحال يم دَ خپل دؤر
زور ته مخ دَ يو اورنګ يم
ليونتوب مې بدرګه دے
نور بې تېغه، بې تفنګ يم
کله عقل ته پۀ خَشم
کله زړۀ سره پۀ جنګ يم
تۀ که وسوې هسې شمع
زۀ ايرې لکه پتنګ يم
پۀ خپل ځان هزار داستانه
سارينده اَو نۀ پۀ چنګ يم

شيرين ياره! جوړ پاڅُون دے
دَ يار ښنګ ته پۀ غُرځنګ يم

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

څو چې په شپه دې اوربل خور نۀ شي
هومره به زړۀ زما په کور نۀ شي
څو تود نظر دې په دا لور نۀ شي
درد دَ احساس به مې تکور نۀ شي
هومره به مړ دَ اوربل اور نۀ شي
څو دې سپین مخ په لوګو تور نۀ شي
بیا لۀ زلفانو څړې مۀ جوړوه
دَ پښتنو تر بله کور نۀ شي
دَ مخ په خال دې زلفې ؤغوړوه
پورې په سپینه لمن تور نۀ شي
ما به هُم ما هسې په زړۀ کښې لرې
کلی دَ چا سره په زور نۀ شي

څو شیرین یاره! ځیګرخُون مې لرم
رخسار دَ ګُل به رانه سپور نۀ شي

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

دَ بنائستونو دَ منظر خبرې
غوارم دَ يار دَ بام او در خبرې
دَ مخ اَو سترګو دَ اثر خبرې
کوه سحر اَو مازيګر خبرې
ساقي، باده اَو دَ سيند غاړه، ماښام
واعظه! وکړه مختصر خبرې
زما حسين اَو دِلنشين دلبره!
نۀ کا خوند داسې پۀ بهر خبرې
دَ غمازانو، بدخواهانو پۀ خلۀ
مدام زما اَو ستا پۀ سر خبرې
څو بل مشال دَ شعور نۀ وي پۀ لاس
بيا پۀ دا شپه؛ څنګ دَ سفر خبرې؟

دا شيرين يار وو چې در يادې ئې کړې
ستا دَ کالۀ اَو دَ تبر خبرې

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

O

تا کۀ وړک دې خُوږ نظر کړۀ
ما هُم پټ دَ زړۀ پرهر کړۀ
تا نِکهت دَ زلفو وَرکړۀ
سحر ناز دَ باد په سر کړۀ
څۀ بانۀ دې لر او بر کړۀ
پۀ زلزل دې سم او غر کړۀ
دومره "غل دَ غرض" څوک دے؟
چې ئې لُوټ دَ شپې سحر کړۀ
خیال مې هیڅ نۀ دے بدپامه
څو لۀ پامه دې بهر کړۀ
سپینې خلې نه دې قُربان! خو
ناخبر دې هُم خبر کړۀ

شیرین یار لۀ خدایه سوال کا
کۀ ستا لوظ ئې مُعتبر کړۀ

۲۶_۱۱_۲۰۰۲

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

هر یو خیال چې مې حَسین دے
لاله فام مې زړهٔ نشین دے
نرګس چشمه، یاسمین بُویه
ملک خُویه، ماه جبین دے
غاړه لکه، سر فلکه
ویاړ دَ واړه سرزمین دے
یو ئې وَصل بل ئې مینه
کهٔ روزګار دے کهٔ مو دین دے
هر یو غم ئې نازپرور دے
هر یو یاد ئې ګُل ورین دے
هر مئینِ دې بایَد زدهٔ وی
څهٔ ئې قدر، څهٔ توهین دے
بام او در دَ یار دَ کلی
دَ رازونو مو آمین دے

شیرین یار داسې بیان کړهٔ
چې هُم قند دے، هُم ګبین دے

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

د شوخو سترګو مست نظر خوږېږي
ځکه سُرخي په مازيګر خوږېږي

ساقي راغلے، هُم سپوږمي ده تمام
رونق زمونږ په بام او در خوږېږي

يو چې څواني؛ بله باده په ګردش
واعظه! خود به دې دفتر خوږېږي

غُټه جبين خو دې راؤسپره لږ
ګرېوان مې خيرې دے سحر خوږېږي

همه رنګونه ستا د مخ د جمال
زمونږ د کلي په منظر خوږېږي

کله به وي: چې انګازې د وصال
کوېته، کابل آو په خَيبر خوږېږي

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

چې راپېښه جُدائي ده
زما تللې بينائي ده
لۀ عالمه بېګانه شؤم
ستا يو هسې اشنائي ده
ستا پۀ کلي ستا پۀ چم کښې
ځان ځاني ده، تنهائي ده
ستا دَ حُسن اجزا ځښنې
خو کاکل ئې اکائي ده
ستا لۀ ګُورو، څُورو زلفو
توره شپه هُم سودائي ده
ستا دَ زلفو لۀ زنځيره
ناممکنه رهائي ده
"چا لۀ زلفو برے ؤموند"!
دا خبره هوائي ده

مينه څۀ ده شيرين ياره!
پۀ عالم کښې رسوائي ده

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

○

دَ اهونو کۀ طوفان دے
نو دَ اوښکو هُم باران دے
پۀ شبخون دَ شهابونو
لمبه شوے مې بُستان دے
یا نالې دی دَ بُلبُلو
یا افغان سر پۀ فغان دے
"روز و شب" مې مخ آو زلفې
څۀ زمان دے څۀ مکان دے
بیا دَ خیال پۀ ائینه کښې
ستا تصویر تا ته حېران دے
کۀ دې سُود چرې مقصود وی
واوړه! مینه کار دَ زیٔان دے
وخت ده چا ته پښنه نېؤلې
څی پۀ مخه تل روان دے

توره شپه به سپین سحر شي
دغه چغه مې اذان دے

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

تنهائی ده، ځان ځانی ده
ځومره ډېره ویرانی ده

دَ وطن هره کوځه کښې
څۀ دَ وینې ارزانی ده

دَ اقدارو قدر نیشته
چې دَ زَر او زور خانی ده

نۀ دلیل، نۀ حواله شته
زورګیری ده، من مانی ده

دَ هر مخ پۀ ائینه کښې
نور څۀ نیشته حَېرانی ده

یو دُنیا دَ مئېن زړۀ کښې
شیرین یاره! وَدانی ده

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

نرۍ شونډې کۀ دې پاڼې دَ ګُلاب دی
خط دَ مخ دې لکه توری دَ کتاب دی

ستا دَ سترګو دَ صدف تر رڼې اوښکې
دا ګوهر پۀ تَل دَ آب همه بې آب دی

هَسکې غاړې ته دې هېڅه صُراحی ده
سُتر قامت وَته دې سروې څۀ حساب دی

پۀ ګُفتار کښې نغمه زاره، وزن داره
بلبلان دې هر یو غږ لره بې تاب دی

خَمې وِروځې، لک باڼۀ دې؛ لیندې، غشی
چې سینې دَ مئینانو پۀ څوب دی

بارانونه پرې دَ اوښکو بلا ووری
ارمانونه دَ زړۀ سیمه کښې شاداب دی

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

مَست خراب دي چې دَ سترګو په صهبا دے
هغه کله په صواب اَو په خطا دے
توري زلفې دي حاوي په ګُوره شپه دی
سپین جبین دي مُقدم په رونړ سبا دے
هغه سترګې چې تر زلفو نیم کَنبو شوې
مازیګر مې اوس نیمګړے، نیمه خوا دے
چې مې وُوژنی اَو غبرګ پس ته راکا
زما برخه چې قاتل مې مسیحا دے
دَ یار یاد چې دَ مشال هسې بلېږی
ډېره ښه ده چې همرا مې رهنما دے
لاعلاجه رنځ دَ مینې کۀ بالۀ شی
مګر دا چې یار هُم درد دے، هُم دوا دے
دَ یو مخ دَ پاره سل مخونه کېږی
ستا دَ کلی سپي، سرے زما اشنا دے

دَ زړۀ زخم ئې خیرلو ته ځان جوړ کړۀ
شیرین یار وَ ته اشنا ئې په خندا دے

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

ستا دَ زلفو پهٔ سودا مې ژوند حساب دے
ستا دَ مخ پهٔ عبارت مې جوړ نصاب دے

ستا دَ زنې تکی خال وته پسخېږی
څو نيلم کهٔ جوهری څخه نایاب دے

تر سرو شونډو، سرهٔ رخسارو دې شرمېږی
لاله ګُل دے، کهٔ غانټول او کهٔ ګُلاب دے

لکه سترګې دې پهٔ خون کښې مړنې دی
دغه هسې کوم ښکاری او کوم قصاب دے

دَ بانړهٔ غشو ته واغُستوه تېکی
تمام شوے دَ ګائلو زړونو تاب دے

مخ روښی دَ کومې شپې وه شیرین یاره!
چې وُرک کړے ئې لهٔ سترګو زما خواب دے

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

خال پهٔ زنه، پهٔ رخسار چې لر او بر ږدي
داغ وَ ما ته پهٔ زړګی اَو پهٔ ځيګر ږدي

هيڅ يو دم مې ستا پهٔ زلفو اثر نهٔ کا
ګېښې مار هُم اخر کرښه باندې سر ږدي

ستا دَ سترګو تور جادو يم عاجز کړے
راته کږه هر کمال اَو هر هُنر ږدي

دلداری دَ خودداری پهٔ قيمت نهٔ شي
څوک به ولې خپل پټکے بل ته پهٔ سر ږدي

هيڅ بها دَ رڼې اوښکې دَ آب نښته
څوک به څهٔ ورته پهٔ قدر دُر ګوهر ږدي

ستا دَ شونډو پهٔ بدل به ئې وانخلم
څوک مې وړاندې کهٔ جامونه دَ کوثر ږدي

دَ ليلا دَ زلفو باد دے بيا رالوڅے
بنجاری به پهٔ کوم ګُټ کښې اوس عنبر ږدي

دَ اشنا دَ در طواف مې پښې کړې شَلې
خدای ګواه کهٔ لا پهٔ ځایْ مې دَ نوکر ږدي

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

یو سکوت دے، خاموشي ده
بې رُخي ده، بې ارزي ده
په مئېنو سنګ باري ده
دومره زياته رسوائي ده
ستا دَ نوم په تذکره هُم
لګېدلې پابندي ده
هره لاره کښې مقتل دے
دَ سرونو ارزاني ده
په کُوڅه کُوڅه زندان دے
څۀ اسيره زندګي ده
غلامي خو ترې نه زَر ده
دَ مړيانو بندګي ده

چې مئېن په زر او زن شي
ترې نه پاتې سربازي ده

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

دَ اُلفت پۀ هر یو راز او بِنا زده دے
چې دَ سترګو پۀ رموز او حیا زده دے

پۀ اغاز دَ کوم سبا خنګه بیا زده دے
پۀ انجام دَ هر پرون ئې چې نازده دے

هغه کله محبت او اشنا زده دے
چې هر چرې پۀ خپل ځان او انا زده دے

ستا تسبې دې شېخه! تا ته مبارک وی
زما کله کوم یو کار دَ ریا زده دے

زړۀ مې بند پۀ هره غُټه شو دَ زلفو
څۀ دا هسې تور جادو دَ لَیلا زده دے

شیرین یار پرېنه مُشکې خالونه پېری
ډېر دَ اوښکو پښتنو پۀ بها زده دے

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

چې دَ ښکلو ټکانه ده
نو دَ زړونو اَستانه ده
ستا دَ سترګو لۀ نظره
داغ مې زړۀ ته نذرانه ده
نۀ زۀ درشم، نۀ تۀ راشې
دغه خنګه یارانه ده
هر سبا آو هر بېګا دې
نوې نوې بهانه ده
ستا دَ سترګو پۀ هر رَپ کښې
بېَله بېَله زمانه ده
دَ اسمان دَ تندرونو
ولې تل یو نِښانه ده

شیرین یاره! کۀ پوهېږې
هر غزل مې ترانه ده

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

خلاص دَ زلفو ئې زندان شی
ډېر مشکل به مو اسان شی
خور زما آه و فغان شی
څو به تهول همه افغان شی
بلبلان ئې پهٔ نارو دی
ستون بهار به تر بُستان شی
لهٔ جامې دې بَهر نهٔ شې
څو مې قتل هر ارمان شی
دَ ایفا ساعت به راوړی
وخت پهٔ ما به مهربان شی
وْرک پهٔ لارو کښې دَ زلفو
دَ فکرونو هر کاروان شی
ما ئې سترګو کښې ځان وُلیدِ
دریغه! خپله اوس ګویان شی

اوږدو زلفو ته منسوب وی
دراز څکه مې بیان شی

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

راستنه هسې ايام شي
دَ محفل هغه هنګام شي
دَ ساقي په لاس کښې جام شي
دَ سيند غاړه کښې ماښام شي
په مضراب دَ خپل رباب ئې
دَ مطرب هُنر تمام شي
دَ سپرلي مَسته هوا کښې
رڼه شپه "ماه تمام" شي
هر اشنا وَ ته په خنګ کښې
ښکلے ښکلے ګُل اندام شي
په نغمو اَو په رِبلو کښې
يو اتڼ شي، جام په جام شي
يو مستي وي، بې خودي وي
دَ روزګار فِکرونه خام شي

دې جنت جنت ماحول کښې
هسې ژوند راته انعام شي

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

پهٔ چا کله دومره ګران یم
لکه ګُل دَ بیابان یم
هر یو جبر ته اسان یم
هر یو غم ته دې ننبان یم
تل وَتلے لهٔ خپل ځان یم
لکه بوی دَ ګُل پرېشان یم
دَ کاروان خاپونه وړان دی
مګر بیا هُم زهٔ روان یم
معرکه دَ محبت کښې
پهٔ خپل ځان باندې تاوان یم
پهٔ حساب لکه دَ مړی
نهٔ پهٔ درد نهٔ پهٔ درمان یم
هر احساس پهٔ غوږو ګُونې دے
پهٔ خپل غږ باندې پښېمان یم

دَ وخت هر ګوزار دَ پلک دے
مګر کلک لکه سندان یم

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

هغه سپرلے ستا دَ نظر لتښوم
چې سمه، غر دَ لر او بر لتښوم
ستا دَ وصال هغه خبر لتښوم
کله بولان، کله خَیبر لتښوم
دَ مخ او زلفو دَ نسبت په مینه
چرته سایه اَو چرته نمر لتښوم
ستا دَ کاکل غُتېه مې نهٔ شوه په لاس
پسې کهٔ ترې دَ تور غر لتښوم
دَ یار دَ مخ دَ سرهٔ اَو سپین په قدر
تا ته وې چا؟ چې سیم او زر لتښوم
تل په دَرک دَ وُرک اشنا دَ کوڅې
دَ یو ګدا هسې هر دَر لتښوم
لا دَ کوم درد سترګې وَرغلې نهٔ دی
دَ زړهٔ زخمونه برابر لتښوم

یو شیرین یار مې وی "هم سر" دَ عصر
پسې هر خېل اَو هر تبر لتښوم

۲۴_۳_۲۰۰۳

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

پهٔ خپل آب باندې پوره ده
زما اوښکه پښتتنه ده
ګټه هغه یو درنه ده
چې پهٔ ځایْ باندې پرته ده
دَ تا ناز لره کاکل دے
زما وياړ لره شمله ده
دا دې شونډې هسې رېږدی
کهٔ خطا دې بَهانهٔ ده
ستا پهٔ سترګو کښې ځلېږم
ځومره ښکّلې تماشه ده
څو واعظ دَ ښار حاکم دے
ښه اباده مَېکده ده
شيخ هُم ناست دَ خُم پهٔ څنګ کښې
هُم مې ګوټ دے، هُم توبه ده

څهٔ ښهٔ شعر دے شيرين ياره!
هُم غزل هُم ترانه ده

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

ځوک دې زُلفې ځوک مژګان دی
پښتانهٔ راباندې ګران دی
پهٔ صدف کښې دَ لېمهٔ دې
ځو ګوهر مګر دَ شان دی
ستا دَ سترګو آئینه کښې
ډېر عکسونه ځو ځېران دی
اجزا نور هُم دَ ښائست ئې
ځو دوه غوره تر عنوان دی
چې دَ بخت پهٔ طمع نهٔ دی
پرې وختونه مهربان دی
دا بې حِسه مړهٔ ځانونه
څهٔ پهٔ درد څهٔ پهٔ درمان دی
روز و شب ئې .مخ او زلفې
پهٔ زمان څهٔ پهٔ مکان دی

دَ دې اوښکو سمندر کښې
علامې دَ غټ طوفان دی

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

دَ يار ياد كۀ زورور دے
غم ئې لا ترې نازپرور دے
لرې نۀ ده چې يار راشي
كۀ دې لرې دَ زړۀ ور دے
ستا دَ مخ، زلفو پۀ نوم مې
هر شوقدر او اختر دے
ما ځاىْ كړے دَ زړۀ كور كښې
ستا هر خېل او هر ټبر دے
سيے دَ كلي دې وَ ما ته
لۀ سرې پردى؛ بهتر دے
پښْې مې شلې، سترګې تپې
را پۀ سر سترے سفر دے
چيلم مات دے، حجره ړنګه
خوشے بام دے، شاړ ئې در دے

اباد كړے پۀ يادونو
شيرين يار دَ زړۀ كنډر دے

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

تل زما دغه دُعا شي
ستا نظر دې مسيحا شي
خوا ئې ډکه په هوا شي
چې ئې طمع له مُلا شي
زما مينه بس په تا شي
په سامړه او که په غلا شي
زړهٔ په دود دَ سپېلنى دے
ستا په حُسن به فدا شي
همدردان په نامه ډېر وي
خو يو څوک پکښې دوا شي
چې دې سترګې سمندر شوې
ځان دَ چا نه به سېوا شي
خود غرضي دَ ځنګل اور دے
په خشاک نهٔ په ګيا شي

ژوند به تيول تراخهٔ زائل کا
شيرين يار به مې پخلا شي

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

کهٔ پهٔ دَم اَو پهٔ دُعا شي
نو خپل درد به مې دوا شي
دا سپېځلے لبونتوب مې
هم همراه هُم راهنما شي
چې زما لهٔ سترګو پريوځي
دا ګوهر دې واړه ستا شي
پهٔ وعده دَ مخ او زلفو
هُم سبا شي هُم بېګا شي
يار مې هله پښتون بولئ
کهٔ پُښتني له مې راشي
وفادار کهٔ جفاکار دے
خو بس دا چې يار زما شي
دَ زړهٔ حال به مې خرګند کا
کهٔ دا سترګې مې ګويا شي

.

دې خپلونو دې تپو کښې
شيرين يار به يو پَېدا شي

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

اضطراب او دَ سکون خبرې کېږی
دَ وصال او دَ بېلتون خبرې کېږی
یا دَ زلفو دَ شبخون خبرې کېږی
یا دَ سترګو دَ افسون خبرې کېږی
دَ یارانو دَ تړون خبرې کېږی
دَ پښتو او دَ پښتون خبرې کېږی
ځان له ځانه شی بېرون خبرې کېږی
په درون دَ زړهٔ چاوُدون خبرې کېږی
هره ژبه باندې ستا دَ مخ سُرخی شی
چې زما دَ خیګرخون خبرې کېږی
په بېدیا او ابادۍ کښې تر یارانو
دَ لَیلا او دَ مجنون خبرې کېږی
هر بېګا لره دستوُر وی دَ پښو لاندې
هر سبا دَ بل قانون خبرې کېږی

شیرین یار دې "نن" زړهٔ ور دے مرکې ته
ولې دا کهٔ دَ "پرون" خبرې کېږی

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

دَ مهتاب هسې رڼا دے زما يار
لکه آب غُنډې صفا دے زما يار

چې يو درد دے، يو دوا دے زما يار
هُم قاتل هُم مسيحا دے زما يار

لکه سبورے مې همرا دے زما يار
تل زما پۀ اقتدا دے زما يار

دغه هومره مې تر خوا دے زما يار
هُم مې تن دے هُم مې سا دے زما يار

هغه روڼ چې پۀ وَيَنا دے زما يار
سپين پۀ زړۀ باندې رښتيا دے زما يار

هَم کلام او هَم نوا دے زما يار
شيرين ياره! ښۀ پخلا دے زما يار

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

لکه ګُل ئې نزاکت دے
لکه سروې ئې قامت دے
بنۀ ئې وَږم، بنۀ ئې شکل
چې هُم ګُل دے هُم نکهت دے
خط او خال دَ مخ ابرو ئې
اطاعت، هُم بغاوت دے
زما روح دے زما ځان دے
هُم مفهوم، هُم عبارت دے
یو مستی ده، یو حیا ده
هُم شراب اَو هُم حُرمت دے
سربَکف ګُل دَ لاله دے
مرګ دَ ژوند ئې هَم ساعت دے
دَغه هسې دُردانې ته
دَ سَرونو څۀ قیمت دے

خیالی یار مې شیرین یاره!
مجموعه دَ هر صفت دے

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

دا يو څۀ رنګ له نګار دے
چې مې يار دے کۀ اغيار دے
ښۀ دا ستا دَ زلفو تار دے
انتشار دے، هُم قرار دے
دا څو اوښکې پښتنې دی
ښۀ معيار دے، کۀ مقدار دے
قافله دَ ژوند روانه
مګر خلاص ئې اوس مهار دے
زما زړۀ يو سپېلنے دے
دَ تا حُسن سُور انګار دے
پۀ مونږ ووری تندرونه
خلق وايي نوبهار دے

شيرين يار پسې کتلے
ما هر در او هر ديار دے

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

شرک دَ زلفو کښې فنا شم
رب دَ سترګو کښې پَیدا شم
لکه اوښکه پهٔ معنا شم
چې دا هومره بې نوا شم
خدایٔ مې نهٔ کا دَ تا فکر
سور پهٔ آس چې دَ هوا شم
خدایٔ مې نهٔ کا دَ تا عهد
چې قیامت باندې ایفا شم
خدایٔ مې نهٔ کا دَ تا زلفې
تسنې وَسنې بې ښکلا شم
خدایٔ مې نهٔ کا دَ تا سترګې
چې ساعت اشنا شم
یو مې خان دے یو ئې سپورے
نور دَ چا پهٔ اقتدا شم؟

خپل کالهٔ وی شیرین یاره!
یار ته سترګو کښې ګویا شم

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

کهٔ ښائست کښې غیریت وے
خو بیا مینه کښې غَیرت وے
دریغه! څهٔ خو محبت وے
یا بدل کښې قومیت وے
اطاعت کهٔ بغاوت وے
ستا پهٔ مخ دې عبارت وے
ستا دَ سترګو مَېخانو نه
هر زیږے مازیګر ست وے
دَ څو اوښکو ملغلرو
لږ دَ چا څخه قیمت وے
څهٔ به غم دَ هسې رنځ وو
ستا عادت دَ عیادت وے
زما مینه، ستا پهٔ حُسن
اباد کلے اَو محلت وے

مَل چې نهٔ شی ژوند دَ فکر
شیرین یاره! بیا قیامت وے

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

ما زده – چې زما شام او سحر تلے
تا زده – پۀ کوم بام آو پۀ کوم در تلے
ما زده – چې مې زړۀ پۀ يو نظر تلے
تا زده – پۀ څۀ چل آو څۀ هُنر تلے
څنګ نه زما څنګه ناز پرور تلے
بيا پۀ څۀ خبره مرور تلے
ستا پۀ مخ او زلفو چې دعوه لرم
ما نه پرې کابل او پېښور تلے
ستا دَ اوږدو زلفو پۀ تار شوے دے
فکر مې لۀ ما پۀ لوىٔ سفر تلے
بيا دَ بانو څنب کښې راته ست هسې
بيا مې غېږ پۀ غېږه لر او بر تلے
غم دے؛ دَ بې کسه کوڅه ؤوېنې
خدائې شته! کۀ پۀ خوا دَ زورَور تلے

کله پۀ دا زړۀ مو زړۀ وهلے دے
چرته لۀ دې کُتو مو دلبر تلے

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

لېونتوب کۀ مې شُهره شو
ستا دَ حُسن حواله شو
دا سپېځلے تفکر مې
خپل نظر لره ډيوه شو
دَ مرام پۀ خوشې لار مې
دَ ځان سپورے بدرګه شو
هر احساس مې خنک پۀ خنک دے
هر يو فکر راسره شو
پښنه نېولے مازيګر مې
دَ خپل مرګ پۀ تماشه شو
لېونتوب مې ابدالي دے
ستا غرور کۀ مرهته شو

شيرين يار دې بلا ستړے
پۀ سر څنه سنباله شو

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

○

څهٔ به پاتې دَ زړهٔ دم وی
چې هر غم راته راسم وی
هر مئېن پهٔ زړهٔ کَرَم وی
داغ دَ مینې ډېر پنهم وی
چې دَ زلفو رَوِش دا دے
نو بانړهٔ به ئې کوم سم وی
ورځ – واعظ زما همراز وی
شپه – ساقی زما همدم وی
وَر راپورې دَ توبې وی
دَ خُمار خمونه خم وی
ستا نظر به تا پهٔ ډک کا
زما سترګو کښې کهٔ ضم وی
هُم لاړښود هُم لارَوے یم
خپل مې پل او خپل قدم وی

شیرین یاره! څهٔ وطن دے؟
پهٔ ښهٔ کړهٔ هُم سړے کړم وی

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

هغهٔ سترګو وَ ته بیا سترګې پهٔ لار یم
ښُنبه نیؤلے مازیګر یم انتظار یم

داسې کله ناویسا او نااتبار یم
یاره! ډېره غریبی ده ځکه خوار یم

لاس مې ډک پهٔ رنو اوښکو، صفا مینه
چې راغلے ستا دَ حُسن پهٔ بازار یم

پهٔ مسکا لکه کلۍ چې شونډې سپړی
ګرېوان خیرې دَ سحر هسې تار تار یم

ډکې سترګې سمندر یو دَ مستۍ دے
پکښې ډوب سره دَ خود او دَ اختیار یم

خط او خال، لب او رُخسار ئې پهٔ لاس راغلهٔ
شیرین یاره! اوس همه بهار بهار یم

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

دَ يارانو محفل خور دے
دَ سين غاړې مابنام سپور دے
څو پهٔ ما ئې پورې تور دے
څو لهٔ زلفو مې زړهٔ تور دے
دغه غم دَ کلي کور دے
ګِنې خلاص مې دَ زړهٔ زور دے
غم دَ يار اَو دَ ديار مې
دَ ژوندون پهٔ اوږو سور دے
پهٔ دَم خَم دَ ژوند به څهٔ وی
چې ئې تل لهٔ بله پور دے
څوک مئين دې سنګسارېږی
پهٔ کوڅه کښې دې بيا شور دے
يار بېګا لهٔ څړې سپړې
فکر اوس نه مې شب کور دے

اور دَ هجر شيرين ياره!
لګېدلے کور پهٔ کور دے

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

ښو مئېن دې فرزانه دے
ستا په عشق کښې ديوانه دے
ستا نظر چې مستانه دے
هر انداز مې رندانه دے
څوک دې ناست په استانه دے
څوک دې مست په مَېخانه دے
هر ارمان مې صحراګُلے
دَ هر جبر نِنبانه دے
هر يو خيال مې ترمې ترمې
هر يو خال دانه دانه دے
ستا په سترګو کښې جانآنه!
وينم عکس مې جانانهٓ دے

شيرين يار وَ ته اشنا يې
حَيف! چې تا ته بېګانه دے

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

اور ئې پای نه تر سر واخست
ګلستان مې؛ نظر واخست
هر سحر مو دَ صبا نه
دَ ګلونو خبر واخست
یوسف مخې اشنا راغې
سترګو ښیَرته نظر واخست
ککۍ تورې سُور خُمار کَښې
لاله داغ په ټټر واخست
پُښتنه اوښکه وه توی شوه
آب ترې دُر او ګوهر واخست
تا کهٔ زلفې بادَوَلې
چا بَه څهٔ له عَنبر واخست

هېڅ پرواز دَ بلندۍ وو
وخته! تا مې وَزر واخست

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

غم پهٔ زړهٔ کهٔ دَ جانان شته
فکر هم يو دَ دوران شته

پهٔ دې للمو، غاړو، پيڅکو
لاله ګُلی دَ خپل شان شته

هر سپرلی ته تر لَمنې
کلکه غُټه دَ خزان شته

بلبلان ئې سر شندل کا
لا حُرمت دَ ګُلستان شته

بنجاری دَ سپرلی څهٔ کا
دَ بنګلا ئې ډېر سامان شته

ستا دَ سترګو سمندر کښې
وينم هسې يو طوفان شته

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

ستا دَ شونډو پهٔ مُسکا کښې
هر يو درد لره درمان شته

ښه ده زلفې دې خړې کړې
دَ خيال ځانله اوس مکان شته

درسته شپه دې لهٔ ما يوړه
ښه ده ستا هم يو زمان شته

اسوېلو مې اوښکې تويْ کړې
دَ طوفان سره باران شته

ما هُم زړهٔ نه مې "زړه لوىْ کړهٔ"
دَ هر سُود سره تاوان شته

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

○

دَ ملت پهٔ اُفق ستورے دَ سبا يم
مرګ دَ لټي اوړدي شپې لره پَيدا يم

"روز و شب" دَ لر او بر مې "يکه ځار" کا
پهٔ قربان قربان دَ هغو همنوا يم

خپل ټټر دَ وخت ګوزار وَ ته مخ نهٔ کا
زهٔ دَ هغه مجنونانو نه جُدا يم

کهٔ پهٔ ګُټو کښې مې زر، متو کښې زور وی
لوی حقدار دَ اوسنی وخت دَ لَيلا يم

پهٔ حُرمت چې دَ ګُلشن ئې ځان فدا کړهٔ
زهٔ دَ هغه بلبلانو پهٔ ثنا يم

قوميت مې لکه ساه دَ محبت دے
تل پهٔ ننګ دَ خپل اشنا ترلے ملا يم

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

تضمین پهٔ شعر دَ رحمان بابا

شعر پهٔ ژړا مې دَ خپل یار دیدن حاصل کړهٔ
دَ شبنم پهٔ څېر دَ ګُل سره یکتا یم

درسته شپه لکه دَ پرخې پهٔ ژړا یم
بیا سحر څکه دَ ګُل پهٔ مخ څلا یم

داسې مهٔ ګڼه؛ چې څنګ کښې به دَ چا یم
ګڼې زهٔ لهٔ خپله خانه څُنګ جدا یم

نهٔ څهٔ پوی دې پهٔ سبا او نهٔ بېګا یم
بیا هُم بنهٔ دې لهٔ وعدې یم چې ګویا یم

اورکی غُندې لهٔ خپل وجود رڼا یم
هُم پهٔ خپله لاروے هُم راهنما یم

معرکه دَ محبت کښې پهٔ ویسا یم
پهٔ رینبې رینبې څادر ترلے ملا یم

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

دا زما دَ پاکې وينې تقدس دے
پهٔ هر حال کښې چې دې ستايم، وايم، ستا يم

دا زما دَ لبونې مينې جذبه ده
چې قضا لره مې بيائې؛ هُم رضا يم

دا زما دَ پښتنې فکر غېرت دے
سر دَ دار باندې تېپه يم پهٔ نڅا يم

تفکر مې ښنګ پهٔ ښنګ دے تر احساسه
لهٔ خپل ځانه ښخه درد اوهُم‌دوا يم

هغه تهٔ يې؛ کور و کر پهٔ لر او بر يې
دغه زهٔ يم؛ چې پهٔ ارض نهٔ پهٔ سما يم

دَ نظر دَ پېمانې معيار دې هومره!
پهٔ دا يو ساعت اعلا يم، هم ادنا يم

ستا دَ سترګو بحر څو پهٔ انتشار دے
زهٔ هُم عکس غُندې لهٔ ځانه مې سېوا يم

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

دَ ګُل شونډې تخنؤمه بوئ ترې نغارم
په ګُلشن باندې ورګډه باد دَ سبا يم

دَ "رحمان" او دَ "خوشحال" سايې تکبير کړۀ
مقتديانو کښې يو زۀ مګر شِنوا يم

دَ مرام په خوشې لاره مې دا يُون دے
چې هُم سورے مې همرا دے هُم تنها يم

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

دَ مرام پۀ خوشي لاره يک تنها ټُلو
داسې تل هم بې همرا آو بې امسا ټُلو
دا هُم ښه ده چې مو سورے دَ ځان مل وو
مونږ قائل دَ پرمختګ کله پۀ شا ټُلو؟
دَ بلا کومې ته څۀ وی دَ چا فهم
چې دَ فکر پۀ جلب کښې به بيا بيا ټُلو
کوم جواز دَ ګيلې نۀ وو؛ وخت او بخت نه
مونږه خپله مګر خلې ته دَ قضا ټُلو
مونږ دَ مينې لېونو له ښائېدل دا
چې مقتل ته دې پۀ ناز آو پۀ خندا ټُلو
چې لَيلا دَ وخت؛ اُلفت پۀ زر او زور کړۀ
دَ مجنون غُندې بيا کله پۀ بَېديا ټُلو

وحشتونه ګورېدل به شيرين ياره!
خو پۀ سترګو دَ شعور ځِنې رڼا ټُلو

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

خپل نظر لره رنا یم
خپل پرهر لره دوا یم

زهٔ هم غږ یو دَ جرس خو
غوږ دَ مړو له پَیدا یم

څوک مې څهٔ لهٔ زړهٔ چاؤدون زُده
لکه ګُل چې پهٔ خندا یم

سر دَ دار باندې هُم یاره!
پهٔ تېپه یم پهٔ نڅا یم

تهٔ غُټې هسې خورېږې
زهٔ ورږمه یو دَ صبا یم

تهٔ دَ ګُل غُندې خندېږې
زهٔ بلبل یو پهٔ ثنا یم

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

ستا دَ میني ښَه جذبه ده
پهٔ قضا خپله رضا یم

ایله دومره قدر وایم
تهٔ زما یې او زهٔ ستا یم

خوږې زُلفې دې خړې کا
زهٔ تر څو به پهٔ سودا یم

پهٔ دا هومره بې قدرۍ کښې
لکه پرخه پهٔ ژړا یم

ډېر کهٔ ما ته پهٔ دَغا یې
تل هُم تا ته پهٔ دُعا یم

لهٔ پخوا دې خوا پهٔ خوا یم
لکه سورے دې همرا یم

دَ پښتو خاورې روزَلے
شیرین یاره! تول وفا یم

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

خود وتلے لۀ شعور یم
چې درغلے پۀ دستور یم

دَ بانۀ لۀ ځمبا زده کړه
سر تر پایه ولې چُور یم

پۀ یوه مُسکا رغیږم
هغه مرګی حال رنځور یم

ځار دَ تا دَ نوم دَ تور نه
پۀ جهان کښې مشهور یم

چې پرې نوم دَ پښتنې دے
پۀ دا اوښکه هُم مغرور یم

یار کلام، کاتۀ پېرزو کړی
ډوب سرود آو پۀ سرور یم

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

ځو دا اوښکه مې سره ده
په بارخو خو دې خوَله ده
اوس دَ زلفو په هر تار. کښې
سترې فکر له جوته ده
خوب او خيال کښې سکون چرته
چې ئې زړهٔ کښې هنګامه ده
سر دې نهٔ وی خو دستار وی
زمونږ دغه الميه ده
دَ جرس په غږ شه پورته
ګنې تلونې قافله ده
ستا دَ نوم په تور مې وژنی
قضيه خو بهانه ده
څه! مُنصف دَ ښار ته وايه!
بيا دَ وخت هُم فېصله ده

شيرين يار ترې څهٔ جار وُوځی
دَ يار مينه يو نشه ده

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

لکه دَ پرخې وربېدلے نهٔ شې
دَ ګُل رخسار ته رسېدلے نهٔ شې

یو شل احساس ئې پاربېدلے نهٔ شې
اوده جذبه ئې رقېدلے نهٔ شې

زهٔ یو ورږمه یم دَ صبا، الوځم
تهٔ ئې نګهت؛ خو ګډېدلے نهٔ شې

دا دَ هجران لهٔ تاوه څنګه ژاړې؟
پهٔ خپلو اوښکو لامبېدلے نهٔ شې

نن خو دې ډکې سترګې سرې وُلېدې
حېف دے! چې اوس هُم کرمېدلے نهٔ شې

پام پسرلیه! چې تکلیف وُنهٔ کړې
پهٔ سمه، غر چې غورېدلے نهٔ شې

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

نهٔ پهٔ ما اَو نهٔ پهٔ تا يم
دَ رښتياؤ همنوا يم

ځان، جهان وَ ته پهٔ شا يم
ستا دَ مخ پهٔ تماشا يم

مخ اجل ته لهٔ پخوا يم
چې مدام ترلے ملا يم

پهٔ هغه به دې منل وى
چې دَ څهٔ سره اشنا يم

دَ دربار لهٔ سورى لرې
دَ معروض شخه ګويا يم

هره اوښکه مې ډيوه شى
ځکه شپه کښې پهٔ ژړا يم

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

دَ صحرا دَ هر يو ګُل سورے دَ سر شي
دريغه! سور کۀ دومره لوئ مي دَ څادر شي
راپَيدا دي هسې بيا شام او سحر شي
همنوا چې مې کابل او پَيښور شي
بلبلان به دَ ګُلشن مې سيالي ؤکا
لۀ دې سوزه دَ شېوَن کۀ مې خبر شي
دَ جهان سيالي پۀ ځای ده دَ سيالانو
خدایٔ دې نۀ کا څوک لۀ غمه کور و کر شي
شهابي سترګو ته وړاندې کړه لاسونه
نه چې جوړ دَ زړۀ لۀ کوره مې کنډر شي
کوم جواز دَ کومې خوا نه ئې راؤړے
يو ساعت کښې بانۀ برند بل کښې اوتر شي
دَ خيا نه دَ اسمان. ستوري مخ پټ کا
چې سحر ئې ستا دَ مخ پۀ خا! نظر شي

شيرين يار به ئې تل زلفو ته پۀ تار وي
څۀ پۀ دا کۀ دَ بلا تر کومې وَر شي

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

دَ اغيار لره اغيار يه
دَ يارانو سره يار يه
کله عقل ته په لار يه
کله زړۀ سره همکار يه
ډيوه بله کا دَ اوښکو
په شپه زلفو ته بېدار يه
کۀ ئې ګُل دَ څنو نۀ شې
خَبر دے خال ئې دَ رخسار يه
نور کۀ لاس دې نۀ بر کېږي
نو بس ښۀ لره اظهار يه
دَ رڼا په طلب ګرځه
دَ تيارو څخه کنار يه
په تکل دَ خپل مرام دې
لکه سيند يو ناقرار يه

دَ سينګار فکر دې وُړے
په ملا تړ دَ شيرين يار يه

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

دَ غل نوم دلته سرکار دے
چې مُنصف ئې طرف دار دے
مرګ دَ ګُل ورته څۀ کار دے
چې مالیار ئې صلاکار دے
وینو زوو باندې پایې
محافظ مګر خون خوار دے
خپله مینه ما ته اور ده
خپل بنائست تا ته انکار دے
ضمیر هُم دلې خرڅیږی
ستا دَ ښار ګرم بازار دے
پۀ خپل سوری اوس وېرېږم
هر سړے دَ وخت پۀ ښکار دے
ستا لۀ کلي کډه وُړے
ستا یو یاد مې "یارِ غار" دے

ستا پۀ ننګ باندې به ؤمری
ستا یو داسې شیرین یار دے

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

خوند دَ مازيګر او سحر چرته دے
ستا دَ مخ او سترګو اثر چرته دے
لاړې دَ بانهٔ، څوکې دې پُڅې شوې
داسې مې اوس سود دَ ټټر چرته دے
ستا دَ زلفو وَل نه چې ځان اوباسو
مونږ. ښخه دا چل او هنر چرته دے
غُڅ مې دَ احساس دَ زړګی سر خو دے
ستا دَ خُوږ. دَ سترګو نظر چرته دے
رابه شی قاصد دغه به هُم ؤشی
مونږ. له پهٔ زړهٔ پورې "خبر" چرته دے
سپينو ئې لهٔ توره ځلا ؤمونده
خال زما لهٔ خياله بهر چرته دے
مخ چې پهٔ تورتم کښې دَ شپې ؤوينې
دا اهلِ نظر دَ دَهر چرته دے

ډېر تراخهٔ دَ ژوند ئې زائل کړی دی
دے لهٔ شيرين ياره خبر چرته دے

۲۔۸۔۲۰۰۴

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

دې انصاف ستا دَ "قانون ته"!

چې ساتون وايي شبخون ته

ورځ دې ضم کړله په شپه کښې

تا جدت ورکړهٔ بدلون ته

دَ درد څړيکه ده خوربړې

دَ زړګی نه مې لړمون ته

خپلې سرې سترګې دې کسه

يا مې ګوره زړهٔ ګُلګون ته

غم دَ تا کهٔ مې لړ پرېږدې

زړهٔ مې ډېر کېږې ژوندون ته

دَ سبا احوال به راوړې

"نن" دې ؤلېږه "پرون" ته

انتها دَ تغافل دې

لاړه جوره کا پاڅون ته

ما نه ياد به دې يو نهٔ سی

زور به ؤبنايم بېلتون ته

۲۰۰۴_۸_۱۰

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

چې کاتۀ دې هومره نور شی
زر ده سر به مې دا پور شی
ترمې اوښکې نو هُم ښې دی
دَ زړۀ زخم به تکور شی
خو چې خواله مې را نۀ شې
څۀ به مړ دَ بېلتون اور شی
پۀ لوګی لوګی ماحول کښې
ښکلی سپین مخونه تور شی
دَ لُوګو ډکې کُوډلې
سپین محل ته دې پېغور شی
دَ دُنیا پۀ میو مَسته!
وایه! جام کۀ دې نسکور شی
دا دَ زړۀ قیصه اوږده ده
خو پۀ سا او لړ پۀ کور شی

خدای دې نۀ کا شیرین یاره!
شوق ته خلاص مې دَ زړۀ زور شی

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

ستا دَ وعدې غُندې اوږه خبره
خدایٔ دې زما نۀ کا کچه خبره
پۀ زړۀ مودو نه وه پرته خبره
مګر چې خلې ته نۀ راتله خبره
زړۀ به دې غټ وی؛ خو دَ تینګې نۀ وو
ګنې دَ "خلې" وه یو ذره خبره
دَ نوی وخت دَ تقاضې پۀ خاطر
باید چې یاده شی زَړه خبره
زړۀ به مې ډک وو؛ چې دَ سترګو نه مې
لکه دَ اوښکې څڅېده خبره
باد دَ نسیم ته زلفې خپله نیسې
تور ئې پۀ ما چې؛ شوه شهره خبره
پرې ته مې ونۀ وَیېل وړه خبره
خفه شوې دومره پۀ وَړه خبره

بیا شیرین یار لۀ خدایه څۀ غواړی نور
چې کوته یار هُم کړی کَړه خبره

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

هغه ډکه دَ وسواس شپه مې سبا کړه
دغه چُپه خلۀ وعده دې اوس ګویا کړه

ما دَ زړۀ زخمونه ؤسپړل سحر ته
تۀ اوس شونډې دَ صبا پۀ ورږمه وا کړه

ستا دَ تورو زلفو تور مې پۀ سر واخست
ځان پسې مې دَ دُنیا هره بلا کړه

دَ زړۀ لوښے چې شی مات کله رغېږی
ځه! بدل مې دَ ویسا چرته پَیدا کړه

دَ هر در اَو دَ دیوار وَ مونږ ته سترګې
پټ پۀ خوب دَ پېشمنی کښې دې زړۀ راکړه

شیرین یار دې هُم اسیر دَ ګُورو زلفو
مخ روښې ورته منسوب دَ یو بېګا کړه

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

بهانه کۀ دې پخه شي
نو وعده به دې کچه شي
اور دې پورې پۀ شمله شي
چې ګرېوان دې پرې ېږه شي
تخیَل به لۀ ما زُده شي
کۀ څو ورځې راسره شي
دَ جفا اِنتها څۀ کا
حوصله چې پُښتنه شي
اوپره سترګو ته دې وایه!
داسې کله یارانه شي؟
یاد دې غلے غلے راشي
شپه چې دمه شي پخه شي
جنګ کښې سترګې مخامخ کا
چې خپل عکس خو مې پَره شي

اسوېلو وَ ته مې خانده!
دَ چا خوا خو به سړه شي

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

ما دې کاکل هسې تار تار وَلیدهٔ
تا مې په خاورو کښې دستار وَلیدهٔ
نهٔ دې ما اوښکه کښې تېنګار وَلیدهٔ
نهٔ مې تا سترګو کښې قرار وَلیدهٔ
هېڅ ده یو اوښکې ته مایه دَ حُسن
چا؟ دَ دې بحر انتشار وَلیدهٔ
اخلی مې غېږ دَ پلوشو کښې نظر
ما په شفقت هُم جفاکار وَلیدهٔ
اوس به تپه دَ خپلواکۍ مې آورې
ما دې رسۍ اَو سر دَ دار وَلیدهٔ
ډېره چرچه ده دَ ساقي دَ مېئو
دَ وخت واعظ مو پسې خوار وَلیدهٔ

په پښتنه لَیلا ئې زېرے وَکړئ
چا کهٔ یو هغه شیرین یار وَلیدهٔ

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

چې لهٔ وخته ناخبر يې
دومره ولې زوروَر يې

نهٔ پهٔ سمه، نهٔ پهٔ غر يې
دغه هسې کور او کر يې

کهٔ پهٔ خوب ئې وصل مومې
ګنه بيا هُم بختور يې

څهٔ سبا دے، څهٔ بېګا دے
لهٔ احواله ښهٔ خبر يې

خلهٔ پهٔ خيال کښې هُم کهٔ درکا
پهٔ بدل دَ زړهٔ کښې سر يې

بيا څهٔ غم دے شيرين ياره!
کهٔ خپل عصر ته "هم سر" يې

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

ستا دَ کلی ښئهٔ احوال دے
چې زوال پکښې کمال دے
هر شبخُون پکښې ساتُون شي
چې بدلون پهٔ خو اشکال دے
مالی یار دَ دوه ډالرو
باغ دَ نوم پوري سنبال دے
هر یو ګُل ته پَیداوخت کښې
دَ خپل قتل استقبال دے
مُلا مست پهٔ مئیو ګرځی
هېر ئې واړه قیل و قال دے
ماتؤنکے دَ هر لوښي
پهٔ دا ځان خپله کُلال دے
غم هُم ډېر دَ هغه ژوی
چې دَ مړی پهٔ مثال دے

ستا وعده لهٔ مرګه تېره
شیرین یار مګر اتال دے

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

○

ستا هغه نظر به وی
نور نه ډک سحر به وی

بیا دې مخ او سترګو کښې
رنګ به وی اثر به وی

زلفې چې بادبړی دې
بوی د ګل اوتر به وی

ستا لبونے زړه په تا
هسې زورور به وی

زړه لکه ماشوم زما
لا څهٔ ناخبر به وی

شپې به د شوقدر وی
ورځې د اختر به وی

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

ما پهٔ خوب کښې ستا دَ وصل امکان وُلید
ګنه چا په دا زمان کښې مکان وُلید
ځنګ عدم مې خپل وجود ته حَېران وُلید
چې دا ستا دَ سترګو تور کښې مې ځان وُلید
دَ سيالانو دَ سيالۍ مې ارمان وُلید
لکه ګُل مې په صحرا کښې خندان وُلید
دَ خپل مخ لهٔ ابادیه دې زرهٔ لوی شی
بارې تا کهٔ مې دَ اوښکو باران وُلید
دَ مګس او دَ ګرګس خوارۍ شوې پېښې
ما بورا او عندلیب پهٔ فغان وُلید
دم، قدم لره مې هُم خپله اختیار کا
دَ زرهٔ کور کښې مې یو هغه مهمان وُلید
اوس دَ زرهٔ دَ آب و تاب قدر پهٔ چا دے
چې ستا نُور ئې دَ حرم پهٔ دالان وُلید

شیرین یار دې چې دَ پت پهٔ ډېرۍ ناست دے
ما دَ دهَر پهٔ یارانو کښې خان وُلید

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

○

"روز و شب" به دې بیان کړم
"مخ او زُلف" به دې عیان کړم
ځان دَ تا کۀ تا دَ ځان کړم
ډېرې مینې دې حَیران کړم
ورک پۀ ذات کښې دې زۀ دومره
اوس پۀ تا دَ ځان ګُمان کړم
"زۀ" چې ورک شی پاتې "تۀ" شی
دغه سوال به دې آسان کړم
آب دَ اوښکې زیات لۀ حُسنه
نور به څۀ قدر، سامان کړم
دا بازار دَ دُنیاګۍ دے
زۀ پۀ ځان ئې هُم ارزان کړم

دَ نېتهو پۀ تسلسل کښې
ډېر دې ځان ته بې زبان کړم

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

زۀ به څۀ وینمه چرې دَ چا سترګې
دا چې کسو کښې مې عکس دی دَ تا سترګې
یو مې رونې پۀ وحشت دَ ہیګا سترګې
بل مې پتې پۀ بې نُوره سبا سترګې
تَیرې کله؟ ترې پۀ نوم دَ رنړا آخلم
راغے وخت؛ ځکه اوباسی لۀ ما سترګې
دَ یارانو دَ یارۍ مې څۀ روداد دے
نا اشنا کړې یَوې پېښې؛ اشنا سترګې
غم دَ هجر مې دَ زړۀ پۀ خُونه پرېوَت
زما اوچې شوې پۀ ډېره ژړا سترګې
چې دَ زلفو پۀ سایه دَ خوب هوَس وی
څوک ئې څۀ وینی په ځنګ دَ بلا سترګې
پۀ سینه کښې مې ښکالۀ دَ زړګی نشته
ځنګ حیا کښې آموخته شوې پۀ غلا سترګې

چاپېریال کۀ دَ غَرض پۀ دُوړو خړ دے
شیرین یاره! خو دَ زړۀ مې رنړا سترګې

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

لاړ کښېږ دَ مقتل کۀ اودرېدلے يم
څۀ به تر مرامه رسېدلے يم

ستا پۀ ګُل رخسار چې ځلېدلے يم
تل لکه دَ پرخې ژړېدلے يم

ستا چې دَ کاکل خړې سمسوره ده
دا لکه سپرلے زۀ غوړېدلے يم

ستا دَ ژوند فضا چې معطره ده
دا لکه نګهت زۀ رقصېدلے يم

شپې ته دَ سبا دَ ستورې ځل وينم
کله دَ وحشت نه بوږنېدلے يم

داسې کوم جرس تېر وهلے شي
زۀ لکه پاڅُون ته غړېدلے يم

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

دَ خزان دَ آمد کُوکې پهٔ بهار کړې
دَ چمن دَ بُلبلانو زړهٔ آزار کړې
دَ کمال دَ انتها پهٔ سر زوال دے
څو به کرم دې دَ جبر دا بازار کړې
ډېر یاران دَ تا مرَیان دی ښهٔ خبر یم
نشته دا چې کله ما به ورکښې شمار کړې
هر مزدُور زما دَ ښار بلا مجبور دے
اوربے، تکے اَس به خلاص څهٔ پهٔ کارزار کړې
څه! تپه دَ خپلواکۍ مې لا خوږه شوه
اوس به څهٔ دې دا قفس اَو سر دَ دار کړې
دَ سبا دَ ستورې ځَل به دې زړهٔ بل کا
اے! چې ناز پهٔ تسلسل دَ شبِ تار کړې

لیونے سپیلنے گرځه اوس کوځو کښې
کهٔ پَیدا پکښې یو هاغه شیرین یار کړې
۲۷-۵-۲۰۰۵
دَ مرګ کوټه، کوټ لکهپت جېل-

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

عام و خاص وته معلوم شوم
چې بېلتون کښې دې معدوم شوم

ته مې څۀ له لاسه ورکړې
ترسايې خپلې محروم شوم

مينه حُسن ته منسوب ده
چې دَ تا سره موسوم شوم

کتهورى له زانو غوارم
په لوئ والى کښې ماشوم شوم

دَ عصمت حرمت دې پالم
له مستى ډېرې معصوم شوم

په وعده به دې غُلېږم
ستا دَ خُلې هسې کۀ اوم شوم

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

چې فنا مې لۀ نظر شوې
داسې ورک پۀ کوم "نظر" شوې
کۀ پۀ "زۀ" دې زورور شوې
بيا منم چې معتبر شوې
ښکه ښَنګ کښې مې راتول وې
خو چې لاړې کور و کر شوې
پۀ ګوګل کښې مې زړۀ رېږدی
ياره ښۀ دَ ژمی نمر شوې
زۀ به اوښکې نه زړۀ لوئ کړم
تۀ کۀ خال نه لاس پۀ سر شوې
زۀ هر پېر به دَ نګهت يم
تۀ کۀ نُور نه ډک سحر شوې
زۀ به هغسې دلدار شم
تۀ که هغه رنګ دلبر شوې

لۀ همکارو ښخه لاړې
دَ خام خيالو همسفر شوې

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

خومره چې حَېرانه ده
هومره سرګردانه ده
راخو شه! محفل وَته
څۀ قیصه روانه ده
بیا ساقي بې پامه شوې
دا خبره ګرانه ده
وژنې مې خو سترګو کښې
ډېره ځان اسانه ده
اوس شوه کوربنه دَ زړۀ
ما چې وې؛ مهمانه ده
دا پښتنه اوښکه ده
ما ته بلا "ګرانه" ده
لا ئې ستم زور وُکړۀ
ما به وې؛ ستومانه ده

څۀ زده؟ شیرین یاره! چې
روغه ئې، کۀ ورانه ده

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

پټ پالم، وفا کوُم
سود دَ زړهٔ پهٔ تا کوُم
دا خو دې پهٔ ننګ اولاړ
مینه به دې بیا کوُم
راغلم دې کوڅې وَته
زهٔ لټون زما کوُم
زړهٔ مې چې زما نهٔ شو
اوس ویسا پهٔ چا کوُم
نور لهٔ سحر څهٔ وائیم
لا خو به خندا کوُم
ستا پهٔ زلفو دم یَمه
ډار څهٔ دَ بلا کوُم
زهٔ دې ستا دوا شمه
تل دغه دُعا کوُم

ځار دَ زلفو تور نه دې
اوس دَ څهٔ پروا کوُم

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

څو لکه پخوا نۀ شي
لا به مې همخوا نۀ شي
څو چې مې همرا نۀ شي
هومره به اشنا نۀ شي
څۀ ګیله دَ بله ده
خپله خپل خَیر خوا نۀ شي
دا هغه مابنام دے خو
تۀ به هسې را نۀ شي
ګوره! زما سترګو ته
بل خوا به پَیدا نۀ شي
اوښکې پښتنې کُسه!
اوس به هُم پخلا نۀ شي؟
زړۀ دې پرې پېرلے دے
خلې نه دې پشا نۀ شي

دا دَ شیرین یار کلے
دلته کښې افشا نۀ شي

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

هره کريکه به اذان کړم
ګوره شپه به په لړزان کړم
شوق دَ عشق به مې دَ شان کړم
هر خواهش به پرې قربان کړم
ترمه اوښکه چې بهير شي
تغافل به دې حېران کړم
ځم.ماضی وَته مې ګرځم
ښُپه نيؤلے چې دوران کړم
تهٔ خوارهٔ ايله لبان کړې
زهٔ ريښې ريښې ګرېوان کړم
همنوا شه په محفل کښې
چې په چغه "يا قربان" کړم
دَ پښتو لکه خو راشه
چې دَ زړهٔ په ملک دې "خان" کړم

دَ کاکل ملک ئې تسخير دے
خو کهٔ ځان هغه افغان کړم

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

کهٔ دې زړهٔ دَ التفات شي
بیا مې خیال دَملاقات شي
ګُرم مې صبر مګَر نهٔ دے
خو دا جبر دې لږ زیات شي
دَ رُخسار سُرخي کهٔ دا وي
دَ یاقوت بازار به مات شي
پهٔ شین خال به دې وانخلم
زمرد کهٔ دَ سَوات شي
دا جذبه دَ لېونتوب وي
لکه غر غرور چې مات شي
دا مُهم ابراهیمي دے
مات به لات او هر منات شي
زهٔ لهٔ تا چې مینه غواړم
لکه تږے چې فِرات شي

لهٔ دیاره پسې وُرک شه
شیرین یار چې درته یات شي

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

ستا اوربل چې کړۀ زما نه دومره خوَر زرۀ
ما پَیدا دَ زړۀ پۀ زور کړۀ هومره نور زړۀ
دَ نظر پۀ پلوَشو مې کړه تکور زړۀ
ستا دوا ته مې مائِل کړۀ ډېر پۀ زور زړۀ
نور دې لاس دَ ببلتون نبوه؛ زغم تمام دے
سوزَوی به راله څو داسې پۀ اور زړۀ
ستا دَ زلفو سیاهی چې به لا څۀ وی
چې دې سپینو اننګو کړۀ راله تور زړۀ
دَ جفا پرده پۀ جبر باندې څو کړې
دا چې وګنډې مې خلۀ نو کاندی شور زړۀ
دَ بلا لۀ سِوری کله؟ مې وسواس دے
مګر نۀ وی کله کله مې پۀ کور زړۀ
دَ حالاتو پۀ تورتم کښې نبغ پۀ لار ځی
سترے سترے کۀ دے؛ نۀ دے لاشب کور زړۀ

زړۀ به څۀ پۀ کوم پړاوْ کښې هغه در کا
چا چې کړے ژوند مدام لۀ بل پۀ پور زړۀ

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

خلې نه زما ئې څو اوښکلې نۀ ده
داغلې ژبه هومره غلې نۀ ده
ما پۀ اسره جذبه وژلې نۀ ده
ستا پۀ څادر مې ملا تړلې نۀ ده
پۀ سر دَ دار دَ رسۍ وَل مې ګواه
ما دې پۀ سر سودا منلې نۀ ده
څکه مې کسۍ په نشتر اوباسی
ما پلوشه دَ نُور غندلې نۀ ده
ورکړه اوس اوښکې ته مې غېږ دَ بانو
پۀ عمر تول چرته درغلې نۀ ده
لا به قلم څوکه تېرۀ ګرځوم
لاس ته راغلې څو "اوښکلې" نۀ ده

ستا شيرين يار به پۀ تا درونډ وے مګر
دا زمانه دَ تول او تلې نۀ ده

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

هلهٔ ما ته به همکار شي
چې خاوند دَ خپل اختيار شي
دَ حالاتو ګرفت هېڅ دے
خو کهٔ خلاص لهٔ خپل حصار شي
دَ ادراک پهٔ نيلي سور شه
چې زمان ته پهٔ رفتار شي
خپل مرام به دې ښېپې ښکل کا
کهٔ روان زما پهٔ لار شي
آواره فکر مې خپل کړه
چې پهٔ بحر و بر آوار شي
پسرلے دَ خيال مې پور کړه
چې آباد لکه ګلزار شي

ما دَ درد کريکه مې بانګ کړه
بايد! اوس خو چې بېدار شي

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

څوک چې لولپه نهٔ شي
خوا خو دې سړه نهٔ شي
څومره نظر سپک دې کړهٔ
نور لهٔ دې ښه نهٔ شي
څو نهٔ شي محروم، مظلوم
عدل به ئې زده نهٔ شي
کَمه دَ حرص چې ده
چرې به پوره نهٔ شي
لا مې نظر ستړے کړه
ستا به هُم دمه نهٔ شي
جوړ دے دَ ښکلا وقار
سترګې دې اوېره نهٔ شي
سم دَ .هرکلي سره
ګوره! "مخه ښه" نهٔ شي

ځار! لهٔ پښتنۍ ستر
خوب کښې هُم ښکاره نهٔ شي

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

تهٔ زما فکر او خیال زده
زهٔ دې هُم زلفې او خال زده
زهٔ منلے دَ اقدار یم
تهٔ دَ سترګو مې هر سوال زده
سیاه خال نه دې معلوم کا
دَ هر سوی زړګی حال زده
ما چې سُر دَ مینې تار کړهٔ
کاش! کهٔ تا دَ وصل تال زده
دا چې! لوښے دَ زړهٔ مات شی
رغاوے ئې کوم کلال زده
ؤلې رنګ دې هسې تښتی
دلې خلق ټول احوال زده

دَ ارمان ځلے به څهٔ کړم
رسم، څوک؟ دَ شال، مثال زده

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

ما نه مې نظر دے ورک
تا نه دې اثر دے ورک
څوک لۀ خپل کنډر دے ورک
چا نه خپل دوتر دے ورک
دا چنې، کوڅې خوشې
اوس چې لوئ تبر دے ورک
چرته لوپَتهه، پتهه
چرته کښې څادر دے ورک
دلته کۀ دستار ریښې
هلته مګر سر دے ورک
مړه ده دَ دلدار وضع
ناز هُم دَ دلبر دے ورک

•

زلفې پۀ کابل فنا
مخ پۀ پېښور دے ورک

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

دریغه! یو پهٔ زړهٔ مابنام
ما ته خوْلهٔ پهٔ خوْلهٔ مابنام
دا تیارهٔ تیارهٔ مابنام
بیا سپیرهٔ سپیرهٔ مابنام
نهٔ هسې ډیوې بلې
نهٔ هغه راتلهٔ مابنام
بیرته لوېټېه نهٔ کا
داسې بیا دَ څهٔ مابنام
تنبتې انتظار نه مې
دا دې هم لا بنهٔ مابنام
ستوری پهٔ اسمان ځلی
درومی چُپه خوْلهٔ مابنام
زړهٔ ته لَلې لو وائم
هاوْ! کهٔ شی اودهٔ مابنام

ستا دَ زلفو توروَ ته
شی اوبهٔ اوبهٔ مابنام

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

دَ درد و غم او اذیت قیصه ده
زما قیصه دَ محبت قیصه ده
لږ مي دَ اوښکو شور ته غوږ ونیوه
نظم کښي خنګ دَ بغاوت قیصه ده
دَ شک آو یاس لهٔ هره توکه خالي
زما دَ عزم او جرأت قیصه ده
ستا دَ زلفانو، باڼهٔ، خال پهٔ نوم مي
دَ صبر، زغم، استقامت قیصه ده
لاره کوڅه او پهٔ حجره ئي ګورم
ورکه دَ ننګ، پت او حُرمت قیصه ده
دَ زلفو تار پهٔ آئینه کښي کښي
خومره اُوږده اوس دَ حَیرت قیصه ده
ستا پهٔ هر تال کښي انتشار انتشار
زما هر تار کښي دَ وحدت قیصه ده

دَ شیرین یار دَ اسوېلو پهٔ ژبه
وګوره خومره دَ حدت قیصه ده

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

نظم

خپله خاوره خپل قانون وے
په خپل واک کښې موږ ژوندون وے

بندګي شوه د مړیانو
مړګ د نن نه په پرون وے

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

امن او ښکلا

دَ خزان قاصد په شا شی
دَ سپرلی قافله راشی

غاټيولونه، لاله ګلی
په دا پُولو، پټيو بيا شی

اُومه خلهٔ غُټيې موسېږی
نګهتونه په ګډا شی

بوراګان هسَې ښېږی
بلبلان سر په ثنا شی

دَ وطن دا ګُلستان مو
امن امن شی ښکلا شی

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

ازادي او وطن

دَ وطن نه چرته لرې
دَ ظالم صياد ولقه کښې
يو مرغۍ دَ سيالو سياله
وي راګېره په پنجره کښې

په فضا کښې چې سَبل وينې
نو الوت دَ وطن غواړي
په خپل بڼ پسې پرېشانه
خپلې جالې پسې ژاړي

ازادي کۀ لوی نعمت دے
خپل وطن هُم يو جنت دے

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

اے دریغه!

چې پټکے دَ امامت وی
خو شمله دَ شجاعت وی

دَ مطرب لهٔ دې ربابه
یو نغمه دَ بغاوت وی

دَ شپونکی لهٔ دې شپېلیه!
بیا ټپه دَ حریت وی

وفادار کهٔ جفاکار وی
خو یو یار پهٔ هر صورت وی

خیال مې باد ته دَ وخت وایی
پښتنه یو تېر ساعت وی

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

دا دُعا دَ حجرې (دېرې) په جوړېدو ولیکلے شوه

خدایه!

دا اوتاک مې گُلستان هسې ودان کړې
مگر دا چې ئې په عمر جاودان کړې

وسیله ئې دَ خُوږ زړونو دَ درمان کړې
مرتبه ئې دَ جنت دَ سائبان کړې

سرچشمه ئې دَ نړۍ دَ امنیت کړې
عمارت دَ مِلتونو ورحَېران کړې

دمه ځایٔ چې دَ بادشاه هُم دَ گدا وی
شناخت ئې خاص و عام باندې عیان کړې

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

هر مېلمه اَو مسافر ته زړۀ فراخه
برکت ئې دومره زيات دَ دسترخوان کړې

دَ جرګو او مرکو وَ احاطو له
يو مرکز ئې دَ همه پښتونستان کړې

څو تِيلى مې راټول کړى پۀ خوارو دى
دغه جاله پۀ امان لۀ هر طوفان کړې

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

څواني

دَ څوانۍ په حقله دَ درې پوهه شاعرانو نظر

غالب

ښهٔ ساعت او روغ صورت وی
نو ځواني هُم بادشاهي ده

خوشحال ختټک

دَ بادشاه لهٔ پیرۍ ښه ده
کهٔ ځواني دَ مُصلی ده

رحمان مومند

چې ځوانۍ کښې تقوادار وی
مرتبه ئې دَ ولی ده

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

دَ وخت لیلا

ګُتو کښې زَر متهو کښې زور غواړی بنۀ
پۀ زړۀ کښې شور پۀ خلۀ کښې اور غواړی بنۀ
بنګلے محل پۀ رنګ له کور غواړی بنۀ
هر سهولت یو پۀ ځلور غواړی بنۀ

دا چې قدم دَ خپل شباب اَخلی
بنه جائزه دَ ژوند د باب اَخلی
پۀ یو ساعت دَ ژوند حساب اَخلی
هر یو خراج پۀ آب و تاب اَخلی

دَ وخت لَیلا دَ مجنونانو نۀ ده
دَ بَبَر سرو نشیانو نۀ ده

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

ګران مشر اجمل خټک ته

دا زوال دې لاندې سر شه
لا کمال دې باندې بر شه

دَ مستۍ همه سپرلے هُم
بیا دې خور په لر او بر شه

دَ رنګ رنګ نِکهت پېرونه
لۀ تور غره تر سپین غر شه

مابڼ چغه دَ وحدت کا
ایلم بیَرته اوچت سر شه

بولان بیا له مُلا تړلے
خَیبر هُم بنۀ رابېر شه

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

پهٔ لنډې او اباسین کښې
غُرځنګونه زورَور شه

شي تازه دَ ګودر غاړه
راژوندے دي مازیګر شه

پاڅي پوک وَهي شپېلۍ ئې
شپونکے بیا پهٔ تپه سر شه

مطربان دي چنګ تر ځنګ کا
هر مضراب ئې پهٔ سُر بر شه

هر ساقي باده پهٔ لاس کښې
ستا دَ ترو. پهٔ خوا ورشه

ډېوه بله پهٔ حجره کښې
وحشت چاودے پهٔ ځیګر. شه

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

بیا درنو درنو پتمکو کښېښې
شملې لَکې برابر شه

خدایْ مې چغه درته بانګ کا
راپېدا دې ورک سحر شه

پهٔ انګڼ کښېښې دې اتڼې
لهٔ کوڅې دې وير بهر شه

هره شپه درته شوقدر
هره ورځ درته اختر شه

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

پوره په هر کالی

دَ ښائست یوه هستی ده
یا خو حُوره یا پری ده

کهٔ لهٔ خط او خال مُشکی ده
نو لهٔ زلفو عنبری ده

تُور کاکل ئې سیاهی ده
سپین جبین ئې روښنائی ده

ځلانده ماه تمام ده
خو په بام نهٔ ده مخفی ده

دَ حُرمت، حیا پرده کښې
یوه نغښتې باریکی ده

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

موئ کمره، لاله لبه
پهٔ چشمانو نرګسي ده

لکه ګُل وي خوشبوداره
هُم ښائِست دے هُم خوبي ده

پهٔ قامت کښې لکه سروې
پهٔ غړې کښې صراحي ده

سر تر پایٔ پهٔ سُرور ډوبه
پهٔ رګ رګ کښې ئې مستي ده

پهٔ رګ رګ کښې ئې مستي ده
خو ښېبوه ئې زاهدي ده

خوئ کښې تلې فرښتو ته
لهٔ جنته ئې بوټي ده

یا بُلبُله یا مېنا ده
دَ ګُفتار ئې شیریني ده

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

پهٔ بيان کښې وزن داره
دَ مفهوم ئې رواني ده

پهٔ ادراک اَو فهم دواړه
لا سپوا تر هر سړی ده

هُم پهٔ راز اَو پهٔ رموز کښې
ډونګی زياته لهٔ کوهی ده

علم داره، عمل ناکه
بې حسابه نايابی ده

شيرين يار ئې څهٔ صفت کا
دا پُوره پهٔ هر کالَی ده

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

ما ته یاد شی اے وطنه

ما ته یاد شی اے وطنه! همه تېر زاړهٔ وختونه
زما زړهٔ باندې پراته دی هغه ډېر خواږهٔ یادونه

هغه زهٔ چې یو ماشوم وُم
زهٔ به پروت وم پهٔ ځانګو کښې

پهٔ ځولۍ کښې، کله ترخ کښې
ډېر پهٔ ناز او پهٔ نخرو کښې

ما ته مور به الله هو وې
دَ ۰ اواز خوږو چپو کښې

خور او وروړ لَلي لَلو وې
ترنم او پهٔ نغمو کښې

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

لهٔ دي پس شوم پهٔ خپوړو
او بیا ساه راغے پاپو کښې

ما وهلې به بیا منډې
ستا پهٔ پولو، پهٔ پټو کښې

پهٔ تکل دَ تاروګو به
ګرځېدمه پهٔ واښو کښې

یا مشغول به وُم پهٔ لوبو
چرته ګټو پهٔ تیکرو کښې

چې رابره به سپوږمی شوه
پټ پټونی نه دَ ستورو
ما ته یاد شی اے وطنه!
زما زړهٔ باندې پراتهٔ دی

ما غُبنتل به ترې مَمونه
اختل به سې خوندونه
همه تبر زاړهٔ وختونه
هغه ډېر خوارهٔ یادونه

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

ستا پهٔ کلو، پهٔ باندو کښې
هلکان چې به ټولګی وُو
پهٔ رنګ رنګ له هغه لوبې
ښهٔ پهٔ درز به ماښامی وُو
یا به لوبه وه دَ سیو
ښهٔ تاو شوی به لنډی وُو
یا به لوبه مو دَ پانې
یا انګۍ کښې به مَلی وُو
هغه بل خوا جینکو به
څو جوړ کړی کورکی وُو
یا جوړ کړی ئې وادُونه
دَ ګُوډۍ او ګوډاکی وُو
هُم ئې لوبې دَ موسیَو
پهٔ چیندرو کښې الګوډی وُو
یا داوُونه پهٔ میرګاټو
"یا وَنی" او "دووَنی" وُو

چې به جوړ شُو پهٔ حجره کښې دَ ځلمو دوه طرفونه
یا دَ مخی ګُوزارونه یا ټیکونه، اکوړونه
ما ته یاد شی اے وطنه! همه تېر زاړهٔ وختونه
زما زړهٔ باندې پراتهٔ دی هغه ډېر خواږهٔ یادونه

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

هغه ستا په للمو دشتو
چې به راغلۀ بهارونه
تۍ وکېدلی به غانتول وُو
آو لاله هُم سرۀ مخونه
کله شین، کله باران به
ځانله ځانله ئې خوندونه
کۀ به جوړ دَ بوډۍ تال شو
دَ قدرت؛ جمع رنګونه
هُم اباد دي ګودرونه
مَستې جونه قطارونه
په ترخونو کښې منګی ئې
په یو بل باندې تېلونه
یا په سیند کښې شاه ځلمیانو
چې په مټ به کړۀ جالونه
په مهیانو پسې چَړ کښې
په ښَپیاکو ګُوزارونه

چې سیند غاړې ته په اُوړی اچول به مو سپرونه
په چپو کښې به تارۍ وې تش بازو او شنازونه
ما ته یاد شي اے وطنه! همه تبر زاړۀ وختونه
زما زړۀ باندې پراتۀ دی هغه ډېر خوارۀ یادونه

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

هر مابنام هغه مابڼ ته
دَ مارغانو تلۀ سېلونه
پۀ اسمان کښېې به رواني
هغه زاني قطارونه
پۀ بېلو کښېې سُرخابانو
چې به وُنيؤل ناوُونه
پۀ مېره کښېې چې به خُرارو
راچېړل دَ زيل سُرونه
دَ طوطيانو، ښاروګانو
پۀ هر بڼ کښېې اوازونه
دَ زرکانو، طاؤسانو
هغه کړيکي او چړکونه
يا لۀ جارو ترنګؤل چې
تاروګانو خپل تارونه
پۀ نارو به وُو تنزرى
دَ مرَز پچ پَرکونه

چې نغمې وې دَ بلبلو دَ کوئل خوارۀ کُوکُونه
ښنګه ډک وُو لۀ سُروده سحرونه، مابنامونه
ما ته ياد شى اے وطنه! همه تېر زارۀ وختونه
زما زړۀ باندې پراتۀ دى هغه ډېر خوارۀ يادونه

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

هغه دَنګ اَو اوچت غرونه
تر اسمانه ئې سَرونه
پهٔ لمن کښې ئې غُزان وُو
پهٔ سرونو نښترونه
ګرځېدل ئې سردرو کښې
دَ زمريانو کنډکونه
دانګېدلې غرځنی به
شرپېدل به ابشارونه
پهٔ هوا شيکرې، باښې وې
پهٔ غوتو به وُو بازونه
خزندو اَو درندو نه
سُورې ډکې هُم غارونه
دَمه شپه کښې راؤښکل به
شرمخانو اوازونه
پرقېدهٔ به اورکی — هم
دَ پېريانو لاټېنونه

چې جهان پرې ښائسته وو دَ فطرت بلا رنګونه
زما سترګو کښې ځلېږي دَ حيات واړه عکسونه
ما ته ياد شي اے وطنه! همه تېر زاړهٔ وختونه
زما زړهٔ باندې پراتهٔ دي هغه ډېر خوارهٔ يادونه

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

هغه موج امواج دَ زمکو
دَ هر چا زمینداري وي
پرې اباد وُو ارتونه
دَ هر چا قُلبې، جوړې وي
دَ اسانو او غويانو
جوړ زغلونه او مېلې وي
ښۀ چېکار چېکار کندوان وُو
ښې پرېوانه به غلې وي
وُو محدود ضرورتونه
پۀ تونې کښې خو توښې وي
بې ضرر دَ خاورو لوښي
کۀ دونۍ، کټوې، کاسې وي
يو توشک، يوه شړۍ وه
کنهاوې وې او پنې وې
دَ ژوندون اوړې وې سپکې
ملازې وې نۀ نخرې وې

چې پۀ لَو آو پۀ غوبل به لګېدلې اشرونه
دَ يو بل پۀ کار راتلۀ به وُو دا هسې عالمونه
ما ته ياد شي اے وطنه! همه تبر زاړۀ وختونه
زما زړۀ باندې پراتۀ دي هغه ډېر خوارۀ يادونه

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

هغه ډکه به حجره وه
سره تول درانهٔ پګونه
ښې ډَنګې ډَرنې کاتې وې
ښهٔ دراز دراز قدونه
پهٔ پټکو کښې شملې لکې
پهٔ ځنګ ټُورې، ټوپکونه
ګرځېدل به تاوُ بربتونه
دَ غَیرت او ننګ مړونه
په جرګو هوارؤل ئې
تول خنډونه، جنجالونه
لاس پهٔ نام ورته کسبیان به
پهٔ چکر ئې چیلمونه
ماسخوتن به دَ ځلمیانو
پهٔ حجرو کښې محفلونه
دَ منګې هغه ټنګونه
پهٔ رېلو ئې ربابونه

چې دَ خوند آو دَ وقار وُو ښکلې واړه ساعتونه
مینه مینه وروروَلی وه کشالې وې نهٔ جنګونه
ما ته یاد شی اے وطنه! همه تېر زاړهٔ وختونه
زما زړهٔ باندې پراتهٔ دی هغه ډېر خوارهٔ یادونه

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

آه ---- نجات

نهٔ مو خود شته نهٔ اختیار
نهٔ مو زیست شته نهٔ روزګار

نهٔ ثاني دَ فرید خان شته
چې تسلیم کا هندوبار

نهٔ میرویس پهٔ ببرته راغے
کا ګورګین پهٔ ګور دوچار

نهٔ پیدا بل احمد شاه دے
چې مرهټې شي ببرته خوار

وران دوتر دَ شیخ ملي دے
وړک احمد ملک سالار

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

نهٔ مُهم دَ یوسفزو شته
چې مغل وُکاندی ډار

سوړ تحریک دَ پیر روښان دے
دَ خپلواک غلے پرچار

دریا خان او ایمل خاورې
دَ ملت خُونه تار تار

نهٔ پهٔ رنګ دَ فتح خان شوک
چې پرې ناز ؤکا پنجتار

بند تپه دَ ملالۍ ده
پهٔ یرغل نهٔ دے ناتار

کوم دے زړهٔ دَ ملتاني اوس
پهٔ فبرنګ نهٔ شي ایسار

نهٔ مو کُتو کښې قلم شته
نهٔ پهٔ لاسو کښې تلوار

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

دائرې دَ استقبال له
مونږه نۀ لرو پرکار

نۀ پۀ زَرو باندې شتۀ يُو
نۀ پۀ زور باندې نامدار

پۀ جامه مو څۀ کار نشته
خو منښن يُو پۀ دستار

دَ پټکی ترړل مو نۀ زړده
نوم به غواړو دَ سردار

نۀ پخپله څۀ کوے شو
نۀ څوک بل پرېږدُو اوزګار

دَ ملت پۀ کار ناپوهه
دَ ځان سُود لره هوښيار

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

پهٔ یوه تکه خرڅېږو
زمونږ دَغه دے بازار

ډېر شتهٔ من دَلي یادېږی
نمک خوار دَ استعمار

پهٔ رنګ رنګ لره جامه کښې
دلال راشی دَ بادار

خومره لوبې پهٔ مونږ ؤکړې
هرې پېښې پهٔ بار بار

هر خاطر به وی لاجمع
خو چې نهٔ شُو تول همکار

خدای دې وُکا شیرین یاره!
پهٔ پښتون راشی بیا وار

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

مشر نځو خان ته!

دَ دې کلی ثانی پلاره
نر سالاره لوئ سرداره

سينه وره، وضع داره!
دَ خپل قام لهٔ غمه خواره!

مُناره درپسې ژاړی
راشه بيا ورته پهٔ لاره

کهٔ دا لارې دی غوَبن شوی
ستا دَ اَس دَ تاپ دَ پاره

سر لهٔ ګوره کا راپورته
ګوره! کلے تر بازاره

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

دا منم؛ څهٔ ځان ځانی ده
دَ هر چا ده خپله چاره

هره چاره بازاری ده
خلقه شؤله سودماره

مګر ستا دَ نرې وينې
يو څو څاڅکی تازه داره

دا دَ نوی کُول ځلمی دی
دَ خپل وخت نه خبرداره

لهٔ مړانې عبارت دی
پهٔ جذبه دَ ننګ سرشاره

•

"اجازه" دې يوه غواړی
دا دسته ده نوره تياره

باتوران دی څو بس دا چې
اوس بې مشره، بې سالاره

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

څۀ به ښۀ وی کۀ بیا راغلې
دَ تا ډاډ ته پامته داره

یا خپل سورے راپېرزو کا
پۀ دا هُم دې منت باره

دَ دې کلی ثانی پلاره!
نر سالاره! لوی سرداره!

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

نوحه

(دَ یو مشر پهٔ تلین)

دَ هوا قاصد خبر راوړو قَفَس ته
وې ئې: غَوږ شه! ستا لهٔ کلی یو ابا لاړ

ما وې: ژبه دې شه ګُونګه، خلهٔ دې ماته
څهٔ درُوند غم پهٔ خُونه راغے — "لوی لالا" لاړ

دَ جنت رضوان ولاړ ئې هَرکلی ته
چې پاک روح ئې پهٔ پرواز شهٔ پهٔ سما لاړ

هېڅ جامه ئې دَ ریا دَ زُهد نهٔ وه
حقیقت کښې پهٔ دا دؤر وو پارسا – لاړ

هُم خوددار وو، هُم دلدار وو – بلا ؤشوه
په یو ذات کښې چې فقیر وو هُم باچا – لاړ

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

ښۀ پاکانو پکښې نوَرى خپل لړلى
دَ دُنيا لۀ آب وَ ګِل؛ مګر صفا لاړ

مرتبه ئې دَ "ولى" نه کمه نۀ وه
اُف! دَ مرګ پۀ بهانه رانه وېرېا لاړ

دَ حجرې دالان کۀ وير کا؛ وَرله ښائى
چې درست "آب" ترې مقدر ته پۀ رضا لاړ

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

تخیل

تخیل مې لکه باز دے
بلندۍ کښې ئې پرواز دے

لۀ هر باده، هر طوفانه
هسې رنګ له بې نیاز دے

دَ باتور هسې تُورزنے
پَر او پنجه کښې ممتاز دے

پۀ تورتم دَ شپه کښې وینی
دے یَو هغۀ نظرباز دے

مُستحق دَ بلا داد دے
سزاوار دَ هر اعزاز دے

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

هغه آو زۀ

هغه زلفي چې ځنځير کا
پکښې وتومبي ګلاب
هغه سترګې چې کا تورې
پکښې کښېنوي قصاب

هغه غوږې تازه شونډې
پکښې خوند پټ دَ کوثر
لا باده چې پۀ پياله کا
پکښې ډوب کا مست نظر

بيا کوم شان دے او کوم ځان
څۀ توبه ده، څۀ ايمان

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

دَ بُلبُل ناله

(دَ یو اشنا په تلین)

دَ خاطر بلبل آزار شۀ بهار لاړو
ډک دَ ګل دَ خنداګانو سهار لاړو

لکه باد چې پۀ مخ راشی ځېنې تېر شی
ولې دا چې هسې ډېر پۀ رفتار لاړو

ما چې طمع دَ یارۍ ئې تر ابد کړه
هغه یار دَ یو ساعت پۀ اتبار لاړو

ما پۀ اوښکو ملغلرو به پېرلو
خومره سِهل دَ دُنیا پۀ بازار لاړو

اوس نغمه کۀ پۀ خلۀ راشی خو ناله شی
چې مطرب اشنا لۀ چنګ و ستار لاړو

دَ همزولو دَ تهولی نو څۀ سیالی ده
چې ئې خاورو لره ګُل دَ دستار لاړو

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

آه -----درونده پښتونه!

نۀ شمله، نۀ دې جرګه شته
نۀ حجره، نۀ دې کټونه
نۀ چیلم شته نۀ ګسبیان شته
نۀ دې رعب او نۀ برېتونه

نۀ تۀ مشر هسې پاتې
نۀ دې هغه کشران شته
نۀ دې "راشه"، نۀ دې "درشه"
نۀ دې هغه دسترخوان شته

درونده پښتونه! ځان دې خوار کړۀ
تا لۀ ژونده جوړ بازار کړۀ

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

حالات او باؤر

تۀ دې ناز کړې پۀ جمال
زۀ غره يم پۀ جنون
زۀ قائل يم دَ وصال
تۀ خوښېږې پۀ بېلتون

تۀ اخته پۀ تغافل
زۀ لګيا يم پۀ پاخون
تۀ دې ياد پۀ خور کاکل
زۀ موسوم يم پۀ ترون

څو کۀ بېله لرې لار
تا به څان ته کړم همکار

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

وطنه----خو!

درست عالم به در حَېران کړم
تا به ټول ودان ودان کړم
دَ تا دشتې دا مَېرې به
زهٔ ښَېرازې ګُلستان کړم
دا چَنې او دا کوڅې به
زهٔ دې ښادې په جهان کړم
تا به زهٔ جانان جانان کړم
تا به زهٔ جنت نشان کړم

خو دا خپل دَ قام وګړی
لهٔ هر خوا راته بدخوا دی
څوک دَ لاس نه مې رانیسی
څوک دَ پښو نه مې راکاږی

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

پهٔ ما ګران لهٔ خپله تنه
اے زما خوږه وطنه!
دې علت سره پهٔ جنګ يم
خپل هيئت نه چې پهٔ ښنګ يم
کهٔ پهٔ ژوند ترې نه اوزګار شم
ګنړه ستا هلهٔ پکار شم
نو کهٔ خاندې او کهٔ ژاړې
دَ سر خَبر به راته غواړې

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

دَ استعمار دلال ته

تهٔ ملګرے دَ يرغل
زهٔ ملا ترړ مې دَ خپل تل
تهٔ يې غل دَ غلو تر خنګ
زهٔ يم ساد دَ سادو مل

تهٔ پرچار دَ اطاعت
زهٔ نغمه دَ بغاوت
تهٔ سبق دَ غلامۍ
زهٔ ټپه دَ حريت

تهٔ دې خپله نيوه لار
زهٔ به خپل کومه کار

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

رنه اوښکه دَ ښېښتنې لَيلا په نوم

چې به شته شي کۀ معدومه
ما ته هېڅ نۀ ده معلومه
ستا لۀ ياده زيږ بدلې
توره شپه وه دَمه شومه
واخله غېږ کښې دَ شفقت ئې
رنه اوښکه ده ماشومه
مګر ښکل ئې هم پۀ خيال کا
دا معصومه پۀ خوله اُومه
دا مې تا ته کړه منسوبه
ستا پۀ نوم به شي موسومه
لکه ما هسې بې نُومه
خداىٔ دې نۀ کا څوک محکُومه

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

ښکلې دَ خپل کلي

دَ حیا په تان ساتلې
نازولې ښه ښاغلې

جینکۍ لکه پېروی
هلکان ئې کلک کوتلې

راته ښکاری ئې په ورانده
دَ جهان ښکلې ناولې

په زندان کښې راپه یاد شي
همه ښکلې دَ خپل کلي

ډېر مئېن پرې شیرین یاره
په شعرونو مې نمانځلې

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

قطعات

ستا پهٔ زلفو مې قسم دے
ګوره شپه به وارخطا شي
دَ تيَرو پهٔ تسلسل کښې
دَ سحر ستورے پَيدا شي

☆

پهٔ اُفق به دَ مِلت مې
دَ سبا ستورے ښکاره شي
لتهٔ شپه به کډه واخلي
سحر بانګ خو به موزده شي

☆

پهٔ سايه دَ خودداري کښې
تر خپل وسه دلداري کړم
دَ پښتو دَ ګُلستان مې
تل پهٔ وينو آبياري کړم

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

☆

ستا دَ مينې لېونتوبه سره ښايم
چې دَ وصل په هيله باندې دې پايم
کاشکے! ستا هَم نوائی خو مې نصيب وے
چې په غوڅه ژبه هم دې مکر ستايم

☆

بانګ دَ سحر چې مو خَپې خَپې دے
لـرزه دَ شپې په کټ پوزی نهٔ راځی
ځکه بيا ښکر دَ مُغلوالې ؤشو
دا چې مَېدان ته يوسفزی نهٔ راځی

☆

تسلسل دَ استحصال کهٔ ستا نظام دے
خو غفلت او شرافت مې نن تمام دے
تاودې وينې مې احساس ته داسې ؤوې
خپلواکی دې بس اساس دَ استحکام دے

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

☆

دا حاکم دَ چا مرئے دے
دا قاضی دَ چا دلال دے
اوس دې خیر دَ چنې غواړه
مل دَ غل سره کوتوال دے

☆

یو ذره به ئې رانهٔ شی څهٔ پهٔ خوا
کهٔ څوک کاندی چرې طمع لهٔ مُلا
کار دَ ورکړهٔ کله زده دَ کوم ګدا
عن که تخت دَ پاسه کښېنی دَ باچا

☆

دَ عالم او دَ مُلا دے تفاوت
څو ئې ډېر دے سره مینځ کښې مُصلحت
دَ هر چا دے خپل صحت او خپل علت
باید کښېنې ښهٔ عالم ته پهٔ صحبت

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

☆

پهٔ دُنیا کښې دَ هر چا دے بېل بېل کار
کا هُنر سره انصاف خپل هنرکار
نه چې زرو وَ ته کښېنوې لوهار
نه چې اوسپنې ته کښېباسې سُنار

☆

خال دَ مخ به دې مشال شي
تار دَ زلفو به دې تال شي
دا زوال به مې کمال شي
انفصال به دې وصال شي

☆

دَ صبا یوه ورږمه یم
لکه گُل به دې خندان کړم
دَ باران مَره شیبه یَم
لکه باغ به دې ودان کړم

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

☆

کهٔ پهٔ عقل پهٔ شعور وی
خپل مراد به راحضور وی
کهٔ دَ بخت پهٔ حواله شی
بیا سړے ګنیه مجبور وی

☆

خپل مو واک او خپل اختیار وے
پهٔ مرضئ مو زیست روزګار وے
دا تپه دَ خپلواکئ مو
عن پهٔ سر باندې دَ دار وے

☆

دا چې ډېره بې وسی ده
یار، اغیار پهٔ کناره دے
دَ تا غم مې خوا پهٔ خوا دے
دَ تا یاد هم راڅخه دے

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

☆

ستا پهٔ زُلفو کښې چې وُرکې
وسوسې دَ تور بېګا دی
ستا لهٔ مخه برېښېدلې
علامې دَ سپين سبا دی

☆

دَ تا حُسن دَ تا مينه مې موضوع ده
کوم عنوان، کومې قيصې نه خبر نهٔ يم
هر يو غړ مې ستا دَ وصل دَ حصول دے
بلې چغې او نارې نه خبر نهٔ يم

☆

تهٔ کهٔ هسې نر سالار شوې
زهٔ هُم هغه کلک سپاهي يم
تهٔ کهٔ هسې زوړ امام شوې
زهٔ هُم هغه مقتدي يم

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

☆

دا حُجره ده، که اټي ده
دا کوڅه ده، که بازار
رب هم نهٔ وهي بې ګټې
دا دې زيست دے کهٔ روزګار

☆

ستا يادونه ښهٔ لهٔ تا دي
روز وشب مې خوا پهٔ خوا دي
دا څو اوښکې مې مايه ده
چې ستا آب لره پيدا دي

☆

پهٔ ښکاره دَ لارې مل
پټ پهٔ زړهٔ کښې راته غَل
پهٔ ظاهر راته واصل
پهٔ باطن کښې رانه بيل

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk

دا زۀ چوزَ چې خدای هُما کړم بیا وَ ما ته لوړ پرواز څۀ
دې نظر، پنجو او پَر ته کوم باتور او کَته باز څۀ

لا مې نور هسې الوت وے دَ سپوږمۍ ستورو نه بره
چې را لاندې هر رفعت وے دَ اسمان تر هاغه سره

زما عزم بې بس نۀ وے
زۀ بندی پۀ قفس نۀ وے

Courtesy of www.pdfbooksfree.pk